

E L James

Fifty Shades Freed

Päťdesiat
odtieňov
slobody

x·y·z

www.fiftyshades.sk

E L James

Fifty
Shades
Freed

Päťdesiat
odtieňov
slobody

Venovanie

Para mi Mamá con todo mi amor y gratitute

A pre môjho milovaného otca

Otecko, chýbaš mi každý deň

PodĎakovanie

Ďakujem:

Niallovi, mojej opore;

Kathleen za to, že so mnou ochotne polemizovala, bola mi kamarátkou, dôverníčkou a zároveň technickou poradkyňou;

Bee za nekonečnú morálnu podporu;

Taylor (mojej technickej poradkyni), Susi, Pam a Nore za to, že mi s nimi bolo skvele.

Za vzácne rady a diskrétnosť by som sa veľmi rada poďakovala:

MUDr. Raine Sludrovej za pomoc v otázkach medicíny;

Anne Forlinesovej za rady ohľadom finančnictva;

Elizabeth de Vos za jej láskavé konzultácie týkajúce sa amerického adopčného systému.

Ďakujem Maddie Blandinovej za jej mimoriadne a inšpiratívne výtvarné počiny.

A Pam s Gillian za sobotňajšiu rannú kávu a vtiahnutie späť do reálneho života.

Ďakujem tiež môjmu redakčnému tímu – Andrei, Shay a vždy milej, len príležitostne soptiacej Janine, ktorá moje vlastné soptenie znáša s trpezlivosťou, statočnosťou a ohromným zmyslom pre humor.

A na záver odkaz pre Amandu a celý tím nakladateľstva
The Writer's Coffee Shop: Ďakujem.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“
pod pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013
Translation © Miroslava Sedláčková, 2013

ISBN 978-80-7388-837-4

Prológ

Mamička! Mamička! Mamička spí na zemi. Už spí veľmi dlho. Češem jej vlasy, pretože to má rada. Nebudí sa. Trasiem_s ňou. *Mamička!* Bolí ma bruško. Bruško má hlad. On tu nie je. Som smädný. V kuchyni si pristrčím stoličku k umývadlu a pijem. Vyšplechol som si vodu na modrý sveter. Mamička stále spí. *Mamička, vstávaj!* Nehýbe sa. Je studená. Beriem svoju dečku a Mamičku prikrývam, líham si k nej na lepkavý zelený koberec. Mamička stále spí. Mám tu dve autíčka. Pretekajú sa spolu na podlahe pri Mamičke. Myslím, že je Mamičke zle. Hľadám niečo na jedenie. V mrazničke je hrášok. Je studený. Pomaly ho jem. Bolí ma z neho bruško. Spím vedľa Mamičky. Hrášok je preč. V mrazničke je ešte niečo. Divne to vonia. Olížem to a lepí sa mi na to jazyk. Pomaly to jem. Nechutí to dobre. Pijem vodu. Hrám sa s autíčkami a spím vedľa Mamičky. Mamička je veľmi studená a vôbec sa nebudí. Otvárajú sa dvere. Prikrývam Mamičku svojou dečkou. Je to on. *Do riti. Čo sa to tu kurva stalo? Tá hnusná bláznivá suka. Dočerta. Strať sa mi z cesty, ty malý oplan.* Kopne do mňa a ja si buchnem hlavu o podlahu. Bolí ma to. On niekomu volá a potom ide preč. Zamyká dvere. Líham si k Mamičke. Bolí ma hlava. Je tu pani policajтка. *Nie.*

Nie. Nie. Nedotýkaj sa ma. Nedotýkaj sa ma. Nedotýkaj sa ma. Zostanem s Mamičkou. Nie. Nechod' ku mne. Pani policajtká mi berie dečku a chytá ma. Kričím. Mamička! Mamička! Chcem Mamičku. Ale slová sú preč. Nemôžem hovoriť slová. Mamička ma nepočuje. Už nehovorím slová.

„Christian! Christian!“ Jej hlas je naliehavý, ťahá ho z hlbín nočnej mory, z hlbín beznádeje. „Tu som. Tu som.“

Prebúdza sa. Ona sa nad ním skláňa, drží ho za plecía a trasie s ním. V tvári sa jej zrači bolesť a modré oči má zaliate slzami.

„Ana,“ zašepká bez dychu, na jazyku pachuť strachu. „Si tu.“

„Samozrejme, že som.“

„Snívalo sa mi...“

„Ja viem. Tu som, tu som.“

„Ana,“ vydýchne jej meno, ako by to bola mantra, ktorá ho ochráni proti tej čiernej úmornej panike, ktorá ho pohlcuje.

„Ššš..., som pri tebe.“ Pritúli sa k nemu, ovinie sa okolo neho, jej teplo mu preniká do útrobov, zaháňa tieň, premáha strach. Ona je slnečným svetlom, je svetlom, je... jeho.

„Prosím, nehádajme sa,“ prosí ju a objíma.

„Máš pravdu.“

„Ten sľub. Kašlem na poslušnosť. Ja to zvládnem. Nejakú cestu už nájdeme,“ rinie sa mu z úst v návale emócií, zmätku a znepokojenia.

„To vieš, že áno. My vždy nájdeme cestu,“ zašepká, pritlačím svoje pery k tým jeho a vrátim ho do súčasnosti.

Kapitola 1

Medzierkami v prúti slnečníka pozorujem tú najmodrejšiu letnú oblohu zo všetkých, stredomorský blankyt a nedokážem sa ubrániť slastnému povzdychu. Christian je vedľa mňa, natiahnutý na opaľovacím ležadle. Môj manžel, môj sexi krásny manžel bez košeľ a len v džínsových kraťasoch, si číta knihu predpovedajúcu kolaps západného bankového systému. Všetko nasvedčuje tomu, že ide o strhujúci príbeh, v živote som ho nevidela sedieť tak pokojne. Vyzerá skôr ako nejaký študent, než ako ohnivý výkonný riaditeľ jednej z najväčších súkromných spoločností v Štátoch.

Na poslednej zastávke našich medových týždňov leňošíme na popoludňajšom slnku na pláži trefne pomenovanej Beach Plaza Monte Carlo v Monaku, aj keď v hoteli toho mena vlastne nebývame. Otváram oči a zahľadím sa na *Fair Lady* kotviacu v prístave. Sídlime na palube luxusnej motorovej jachty, ako inak. Je vyrobená v roku 1928, vznáša sa majestátne na hladine, kráľovná všetkých jacht v tomto prístave. Vyzerá ako nejaká detská hračka na kľúčik. A Christian ju miluje – podozrievam ho, že je v pokušení ju kúpiť. No fakt, tí chlapci a ich hračky.

Spustím sa späť na ležadlo, počúvam sa do hudobného mixu Christiana Greya na mojom iPod-e a začínam na tom neskoro popoludňajšom slnku driemať. V duchu sa pritom mimovoľne vraciam do chvíle, kedy ma žiadal o ruku. K tomu neuveriteľnému okamihu v lodenici... Skoro cítim vôňu lúčnych kvetov...

„Môžeme sa vziať zajtra?“ zavrnie mi do ucha. Ležím natiahnutá na jeho hrudi v kvetinovej komnate v lodenici, plná nášho vášnivého milovania.

„Hmm.“

„To má byť áno?“ V jeho hlase počuť nádej a prekvapenie.

„Hmm.“

„Alebo nie?“

„Hmm.“

Cítim, ako sa usmieva. „Slečna Steelová, nevyjadrujete sa trochu protichodne?“

Usmejem sa. „Hmm.“

To už sa smeje, pevne ma k sebe túli a bozkáva ma na temeno hlavy. „Rozhodnuté, Vegas, zajtra.“

Ospalo dvíham hlavu. „Myslím, že moji rodičia by z toho neboli práve nadšení.“

Zabubnuje končekmi prstov hore a dole po mojom nahom chrbte, zľahka ma nimi poláska.

„Čo by si teda chcela, Anastasia? Vegas? Veľkú svadbu so všetkou parádou? Povedz.“

„Veľkú nie... Len pre priateľov a rodinu.“ Pozerám sa na neho, zaujatá tichou naliehavosťou v jeho žiarivo sivých očiach. Čo by asi tak chcel on?

„Tak dobre,“ prikývne. „Kde?“

Pokrčím plecami.

„A nemohli by sme to urobiť tu?“ Skúša váhavo.

„U vašich? A nevadilo by im to?“

„Moja matka by bola v siedmom nebi.“

„Tak dobre, tu. Som si istá, že aj našim sa to bude páčiť.“

Láskyplne ma pohladí po vlasoch. Mohla by som byť ešte šťastnejšia?

„Takže sme si povedali miesto, teraz ešte čas.“

„To by si mal asi prebrať s mamou.“

„Hmm.“ Christian v zamyslení stiahne kútiky. „Má na to mesiac, viac nie. Chcem ťa tak veľmi, že dlhšie čakať nevydržím.“

„Christian, veď už ma máš. Máš ma už peknú chvíľku. Tak dobre – nech je to mesiac.“ Dávam mu bozk na hrud' – len malý, nevinný, a vraciam mu úsmev.

„Spáliš sa,“ šepká mi do ucha a vytrháva ma z driemot.

„Jedine o teba,“ usmejem sa na neho sladko. Popoludňajšie slnko už postúpilo a ja som teraz vystavená jeho priamym lúčom. Usmeje sa a jediným svižným pohybom trhne s mojím ležadlom a posunie ho do tieňa slnečníka.

„Preč zo stredomorského slnka, pani Greyová.“

„Som vďačná za vašu obetavú starostlivosť, pán Grey.“

„Je mi potešením, pani Greyová, ale moja starostlivosť nie je ani trochu obetavá. Keď sa spáliš, nebudem sa ťa smieť dotýkať.“ Zdvihne jedno obočie, v očiach mu šibalsky zablysne a mne sa rozbúši srdce. „Ale predpokladám, že to veľmi dobre vieš a len si zo mňa uťahuješ.“

„To by som si nedovolila!“ prehodím s predstieranou nevinnosťou.

„Ale áno, dovolila, a aj si to dovoľuješ. Často. Je to jedna z mnohých vecí, ktoré na tebe milujem.“ Skláňa sa, aby ma pobožkal, a pri tom hravo zahryzne do mojej spodnej pery.

„A ja som dúfala, že ma natrieš opaľovacím mliekom,“ našpúlím ústa.

„Ach, pani Greyová, to je špinavá a ťažká práca... ale je to ponuka, ktorú nemôžem odmietnuť. Posad' sa,“ rozkáže mi mierne a tak trochu chrapľavo. Poslúchnem ho a on na mňa svojimi silnými a zručnými prstami veľmi pomaly a veľmi starostlivo nanáša mlieko na opaľovanie.

„Ty si naozaj výnimočne krásna. A ja som šťastný muž,“ hundre, keď kľže prstami okolo mojich prs a vtiera mi do kože emulziu.

„To teda ste, pán Grey,“ vydýchnem a zdržanlivo na neho pozriem cez mihalnice.

„Ste skromnosť sama, pani Greyová. A teraz sa otoč. Chcem ti natrieť chrbát.“

S úsmevom sa pretáčame a on mi vzadu rozopína podprsenku nechutne drahých bikín.

„Čo by si povedal na to, keby som bola hore bez, ako tie ostatné ženy tu?“ Sondujem.

„Bol by som našťavaný,“ odpovedá okamžite. „Už teraz ma nie som nadšený z toho, ako málo toho na sebe máš.“ Sklonený mi šepká do ucha: „Nepokúšaj svoje šťastie!“

„To má byť výzva, pán Grey?“

„Nie. To je prosté konštatovanie, pani Greyová.“

S povzdychom zavrtím hlavou. *Ach, Christian... môj majetnícky, žiarlivý, kontrolou posadnutý manžel.*

Keď je hotový, capne ma po zadku.

„A je to, ženuška.“

Do toho sa ozýva jeho všadeprítomný a vždy zapnutý BlackBerry. Ja sa na Christiana zamračím a on sa na mňa uškrnie.

„Vy ste určená len pre moje oči, pani Greyová.“ S hravým varovaním dvíha obočie, ešte raz ma pleskne po zadku a usadzuje sa späť na svoje ležadlo, aby ten hovor prijal.

Moja vnútorná bohyňa zavrnie blahom. *Možno by sme mohli dnes večer zahrať nejaké kabaretné číslo – len pre jeho oči, usmeje sa figliar-*

sky. S úsmevom nad tou myšlienkou sa znovu prepadám do svojho populudňajšieho snívania...

„Mam’selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s’il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez-moi voir la carte.“

Hmm... prebúdza ma Christianova plynulá francúzština. Žmurkám do slnka a zisťujem, že ma Christian pozoruje, zatiaľ čo sa od nás vzdaluje mladá žena v uniforme, s táckou a vysoko vyčesaným vrkočom, ktorý sa za ňou provokatívne pohojdáva.

„Si smädná?“ pýta sa ma Christian.

„Hej,“ zavrhním rozospato.

„Mohol by som ťa pokojne sledovať celý deň. Unavená?“

Celá sa zapýrim. „Včera v noci som sa práve veľmi nevyspala.“

„Ja predsa tiež nie.“ S úsmevom odkladá BlackBerry a vstáva. Jeho šortky pritom sa zosúvajú trochu nižšie a zostávajú visieť... tým spôsobom... takže vidím, ako mu z nich vykúkajú plavky. Vzápätí si ich vyzlieka a vyzúva sa zo žabiek. O čom som to predtým premýšľala?

„Poď si so mnou zaplávať.“ Podáva mi ruku a ja k nemu dvíham neprítomný rozostrený pohľad. „Zaplávame si?“ Urguje svoju žiadosť, nakláňa hlavu nabok a v tvári sa mu zračí pobavený výraz. Keď stále neodpovedám, zvolna zavrtí hlavou.

„Vyzerá to, že potrebuješ prebudenie.“ Zrazu sa ku mne vrhne, schytí ma do náručia, až pritom vykriknem, viac od prekvapenia než od strachu.

„Christian! Daj ma dolu!“ zajačím.

Ale on sa len smeje. „Jedine v mori, bejby.“

Niekoľko ľudí na pláži nás sleduje, v tvárach výraz udiveného nezájmu, takého typického pre Francúzov, ako som zistila. Pozerajú sa, ako ma Christian so smiechom nesie k moru a chystá sa do neho vrhnúť.

Zatínam mu paže okolo krku. „To neurobiš,“ uisťujem sa zadychčane a snažím sa v sebe zadusiť chichúňanie.

Venuje mi úsmev šelmy. „No tak, Ana, bejby, vari si sa za ten čas, čo sme spolu, nič nenaučila?“ Pobožká ma a ja sa chytám príležitosti – vchádzam mu prstami do vlasov, aby som ich zovrela dve poriadne hrste, vraciam mu bozk a prenikám jazykom do jeho úst. Vnímam jeho ostrý nádych, potom sa odo mňa odtiahne, pohľad má zastretý, ale ostražitý.

„Ja viem, o čo ti ide,“ zašepká a pomaly nás ponára do chladej, čirej vody a jeho pery znovu nachádzajú tie moje. O chvíľu už chlad Stredozemného mora nevnímam, pretože sa ovíjam okolo môjho manžela.

„Myslela som si, že si chceš zaplávať, vrním mu do pier.

„Keď ty ma hrozne rozptyľuješ.“ Špičkou nosa opíše líniu mojej čeluste. „Ale nie som si istý, či tu chcem slušným ľuďom Monte Carla predvádzať peepshow.“

Prejdem mu zubami po spodnej hrane tváre a na jazyku pritom ucítim jeho pichľavé strnisko. Slušní ľudia Monte Carla ma ani za mak nezaujímajú.

„Ana,“ zavrčí. Ovíja si moje vlasy okolo zápästia a jemne za ne zatiahne, takže mi zakláňa hlavu a odhaľuje môj krk. Bozkáva ma od ucha až dole ku kľúčnej kosti.

„Mám si ťa snáď vziať vo vode?“ Vydýchne.

„Áno,“ vzdychnem.

Odtiahne sa a počastuje ma užasnutým pohľadom, jeho oči sú hrejivé, roztúžené a zároveň pobavené.

„Pani Greyová, vy ste nenásytná – a taká nemravná. Čo som to stvoril za monštrum?“

„Tak akurát pre seba. Bral by si ma snáď inak?“

„Beriem ťa akokoľvek ťa môžem mať. Ale nie teraz. Nie s obecnstvom.“ Ukáže hlavou smerom k brehu.

Čo ako?

No jasne, niekoľko ľudí na pláži prekonalo vrodenu ľahostajnosť a teraz nás so záujmom sledujú. Nečakane ma chytá okolo pása, dvíha

do vzduchu a necháva ma plesknúť do vĺn a zaboriť sa do mäkkého piesku na morskom dne. Vyskakujem nad hladinu, kašlem pritom a prskám a do toho sa smejem.

„Christian!“ nadávam mu a častujem ho ostrým, nabrúseným pohľadom. Myslela som, že sa pomilujeme v mori... a bude ďalšie prvýkrát. Spodnú peru si drží medzi zubami, aby sa nerozosmial. Špliecham naňho vodu a on mi to obratom vracia.

„Máme na to celú noc,“ presviedča ma a škerí sa pri tom ako blázon. „Neskôr, bejby.“ Norí sa do vĺn a znovu vypláva až o meter ďalej, potom začne plynulým, ladným kraulom plávať preč od brehu, preč odo mňa.

Tss! Hravý Tieň s mučiacimi tendenciami! Zacloním si oči rukou a sledujem, ako sa vzdaluje. Je to taký provokatér... čo by som tak urobila, aby som ho donútila vrátiť sa? Kým plávam späť ku brehu, zvažujem svoje možnosti. Naše pitie už bolo prinesené k ležadlám a tak si rýchlo usrkávam z koly. Z Christiana sa stáva nejasný bod v diaľke.

Hmm... položím sa na brucho, neohrabane bojujem s ramienkami, dávam si dole vrchný diel bikín a ledabolo ho hodím na Christianove miesto. Tú máte... zízajte, aká nemravná dokážem byť, pán Grey. Nalož si to na tanier a zadrhni sa tým. Zatváram oči a nechávam slnko, aby mi prehrievalo kožu, púšťam si jeho teplo až do špiku kostí a znovu v tej žiare upadám do driemot, s myšlienkami voľne plynúcimi späť k nášmu svadobnému dňu.

„Teraz smiete pobožkať nevestu,“ prednáša slávnostne reverend Walsh.

A ja sa na môjho muža široko usmejem.

„Konečne si moja,“ zašepká, pritiahne si ma do náručia a vo všetkej počestnosti ma pobožká.

Som vydatá. Som pani Greyová. Som blahom bez seba.

„Vyzeráš nádherne, Ana,“ zapradie uznanlivo s hrejivým úsmevom na perách. Oči mu planú láskou... a tiež niečím temnejším, niečím nemravným. „Nenechaj nikoho, okrem mňa, aby ti tie šaty vyzliekol, rozumieš?“ Jeho úsmev sa zohrieva o ďalších sto stupňov, končekmi prstov mi schádza po tvári, čím rozpaľuje krv v mojich žilách.

No teda... ako toto robí, ako to dokáže, s tou kopou ľudí, čo na nás pozerajú?

Nemo prikývnem a dúfam, že nás nikto nepočuje. Reverend Walsh našťastie taktne ustúpil. Zadávam sa na ten vyparadený dav... Moja mama, Ray, Bob aj Grey – všetci tleskajú. Dokonca aj moja hlavná družičky Kate, stojaca vedľa Elliota, Christianovho svedka, celá úchvatná v tej bledoružovej. Kto by si bol pomyslel, že sa Elliot dokáže tak vyobliekať. Všetci sa nadšene usmievajú – okrem Grace, ktorá decentne fňuká do delikátnej bielej vreckovky.

„Pripravená oslavovať, pani Greyová?“ spýta sa Christian a obdari ma svojím plachým úsmevom. Okamžite sa roznežním. Je taký očarujúci v tom jednoduchom čiernom smokingu so striebornou vestičkou a striebornou kravatou. Je taký... švihácky.

„Ako nikdy predtým,“ škerím sa na neho s úplne nahlúplym výrazom v tvári.

Neskôr sa svadobná oslava rozbieha plným prúdom. Carrick a Grace sa naozaj predviedli. Znovu postavili ten veľký stan, nádherne ho vyzdobili do bledoružových, strieborných a slonovinových odtieňov. Jeho strany sa tentoraz otvárajú smerom k zálivu. Počasie nám prialo a nad jeho vodami teraz sála neskoré popoludňajšie slnko. Na jednom konci stanu je tanečný parket, na druhom občerstvenie od výmyslu sveta.

Ray tancuje s mamou a na niečom sa spolu smejú. Vidieť ich takto pohromade má pre mňa horko-sladkú príchuť. Dúfam, že nám to s Christianom vydrží dlhšie. Neviem, čo by som si počala, keby ma opustil. *Rýchla svadba, dlhý žal.* To príslovie ma stále prenasleduje.

Vedľa mňa stojí Kate, vyzerá tak krásne v tej dlhej hodvábnej róbe. Zamračene ma sleduje. „No tak, toto má byť najšťastnejší deň tvojho života,“ napomína ma.

„A naozaj je,“ zašepkám.

„Čo sa deje, Ana? Pozeráš sa na mamu a Raya?“

Posmutnelo prikývnem.

„Oni sú šťastní.“

„Šťastnejší, keď nie sú spolu.“

„Ty máš pochybnosti?“ vyhrkne znepokojene.

„Nie, to vôbec nie. Ja len... tak naozaj veľmi ho ľúbim.“ Zmlknem. Nie som schopná a ani nechcem vysloviť svoje obavy nahlas.

„Prosím ťa, každý vidí, ako ťa Christian zbožňuje. Viem, že váš vzťah sa začal tak nejakो netradične, ale tiež viem, ako veľmi ste celý ten mesiac, čo vás dvoch spolu vídam, šťastní.“ Schytí ma za ruky a pevne ich stisne. „Okrem toho, teraz už je na to neskoro,“ dodáva s úsmevom.

Rozosmejem sa. No iste, Kate vždycky presne trafi to podstatné. Priťahuje si ma do Špeciálneho Objatia Katherine Kavanaghovej. „Budeš v pohode, Ana. A ak ti skriví jediný vlasok na hlave, bude mať čo dočinenia so mnou.“ Púšťa ma a zaškerí sa na niekoho, kto stojí za mojím chrbtom.

„Ahoj, bejby,“ prekvapuje ma Christian, zozadu ma objíma pažami a dáva mi bozk na temeno hlavy. „Kate,“ berie na vedomie aj ju. Aj po tých šiestich týždňoch sa k nej stále chová odmerane.

„Ešte raz ahoj, Christian. Práve som sa chcela porozhladiť po tom skvelom chlapovi, čo si si ho vybral ako svedka, a ktorý sa zhodou okolností javí ako skvelý chlap aj mne.“ Obom nám venuje úsmev a vydáva sa za Elliotom, ktorý popíja s jej bratom Ethanom a naším kamarátom Josém.

„Je čas ísť,“ prehodí Christian.

„Už? Toto je prvý večierok, na ktorom mi nevadí byť stredom pozornosti.“ Otáčam sa v jeho náručí čelom k nemu.

„Veď si to aj zaslúžiš. Vyzeráš úchvatne, Anastasia.“

„Však ty tiež.“

Usmeje sa na mňa, jeho výraz je taký vreľý. „Tie šaty ti veľmi pristanú.“

„Myslíš tieto?“ S plachým začervenaním potiahnem jemný čipkovaný lem jednoduchých svadobných šiat, ktoré pre mňa navrhla Kateina matka. Páči sa mi, že čipka siaha len po plecía – decentne a zároveň zvodne, aspoň dúfam.

Sklonený ma zľahka pobozká. „Tak pod'. Už sa o teba ďalej nemie-
nim deliť so všetkým tými ľuďmi tu.“

„Môžeme vôbec odísť z našej vlastnej svadby?“

„Bejby, je to naša oslava, môžeme urobiť, čo sa nám zapáči. Tortu už sme nakrájali. A práve teraz ťa proste chcem niekam uniesť a mať iba pre seba.“

Zasmejem sa. „Máte ma pre seba na celý život, pán Grey.“

„To veľmi rád počujem, pani Greyová.“

„Ach, tu ste! Vy dve hrdličky.“

V duchu zastonám... objavila nás Graceina matka.

„Christian, miláčik – ešte jeden tanec s babičkou?“

Christian nepatrne zomkne pery. „Iste, babi.“

„A ty, krásna Anastasia, choď a poteš starého pána – zatancuj si s Theom.“

„Kto je Theo, pani Trevelyanová?“

„Predsa dedko Trevelyan. A myslím, že mi môžeš hovoriť babička. Teraz, keď budete vy dvaja musieť vážne popracovať na mojich pravnúčatách. Už tu veľmi dlho nebudem,“ potmehúdsy sa na nás usmeje.

Christian len zdesene zažmurká. „Pod', babička,“ vyzýva ju, náhlivo ju berie za ruku a odvádza k tanečnému parketu. Ešte sa na mňa obzrie a namrzene prevráti oči. „Neskôr, bejby.“

Keď si razím cestu k pánovi Trevelyanovi, odchyťava ma José.

„Nie, nechcem ťa žiadať o ďalší tanec. Mám ten dojem, že som si už tak urval dosť tvojho času na parkete... ale, myslím to vážne, Ana. Budem tu pre teba... keby si potrebovala.“

„Ďakujem, José. Si skvelý kamarát.“

„Myslím to vážne,“ povie a jeho tmavé oči zahoria úprimnosťou.

„Ja viem, že áno. A ďakujem ti za to, José. Ale ak teraz dovoľíš – mám rande s istým starým pánom.“

Nechápavo vytiahne obočie.

„Christianov dedko,“ upresňujem.

Zazubí sa. „Tak to ti prajem veľa šťastia, Annie. Veľa šťastia vo všetkom.“

„Vďaka, José.“

Dotancovala som s Christianovým šarmantným dedkom a teraz stojím vo francúzskych dverách a sledujem, ako nad Seattlom zvolna klesá slnko a vrhá pritom oranžové a akvamarínové odtiene po celom zálive.

„Tak poď už,“ poháňa ma Christian.

„Ešte sa musím prezliecť.“ Zvieram jeho dlaň v úmysle ho tými dverami vtiahnuť dovnútra a potom aj hore. Nechápavo sa zamračí a zarazí ma tým, že ma zľahka zatiahne za ruku.

„Myslela som, že si mi tie šaty chcel vyzliekať ty,“ vysvetľujem. Rozžiaria sa mu oči.

„Presne tak,“ rozťahne kútiky v necudnom úsmeve. „Ale nebudem ťa vyzliekať tu. To by sme odtiaľto neodišli ani za... čo ja viem...“ Mávne svojou dlhoprstou rukou a necháva tú vetu nedokončenú. Jej význam je ale úplne jasný.

Zapýrená ho púšťam.

„A tie vlasy si nerozpúšťaj,“ zapradie zhlboka.

„Ale...“

„Žiadne ale, Anastasia. Vyzeráš skvostne. A chcem to byť ja, kto ťa vyzlečie.“

Jasné. Sústredene krčím čelo.

„Zabaľ si len oblečenie na cestu,“ inštruuje ma vľúdne. „Budeš ho potrebovať. Tvoju hlavnú batožinu už vzal Taylor.“

„Tak dobre.“ Čo si to len pomyslel? Ani mi nepovedal, kam ideme. Vlastne, mám taký pocit, že nikto nevie, že už odchádzame. Dokonca ani Mii alebo Kate sa z neho nepodarilo nič vymámiť.

Prichádzam k mame a Kate, ktoré spolu postávajú neďaleko domu.

„Nebudem sa prezliekať.“

„Ako to?“ Čuduje sa mama.

„Christian si to nepraje,“ pokrčím ramenami, ako by to malo všetko vysvetliť. Mama okamžite vytiahne obočie.

„Poslušnosť si mu nesľubovala,“ upozorňuje ma taktne. Kate sa pokúša zamaskovať svoje odfrknutie zakašľaním. Prižmúrim na ňu oči. Kate ani mama nemajú žiadne poňatie o tom, ako veľmi sme sa práve kvôli tomuto s Christianom pohádali. Ani si to nechcem pripomínať. *A ako potom ten môj Tieň trucoval... a potom ten zlý sen.* Tá spomienka je alarmujúca.

„Ja viem, mami, ale jemu sa tie šaty páčia a ja mu chcem urobiť radosť.“

Jej rysy sa uvoľňujú. Kate prevráti oči a diskrétno sa vytráca, aby ma nechala s mamou osamote.

„Vyzeráš tak nádherne, dievčatko.“ Carla ma jemne potiahne za voľný prameň vlasov a pohladí po tvári. „Som na teba taká pyšná, zlato. Urobíš z Christiana veľmi šťastného muža.“ Pritiahne si ma do náručia.

Ach, mami!

„Nemôžem uveriť tomu, ako dospelo odrazu vyzeráš. Začínaš nový život... Len si zapamätaj, že muži sú z inej planéty, a budeš v pohode.“

Zasmejem sa. Christian je z iného vesmíru. Keby tak tušila...

„Ďakujem, mami.“

Pripája sa k nám Ray, vrelo sa na mamu aj na mňa usmieva.

„Urobili sme dobre, čo myslíš, Carla?“ Rozjíma nahlas a z očí mu sála pýcha. V tom čiernom smokingu a svetloružovej vestičke pôsobí tak elegantne. Do očí sa mi tlačia slzy. Ale nie... až doteraz som to zvládala bez nich.

„Dával si mi na ňu pozor a pomáhal jej dospieť, Ray,“ poštažuje si Carla.

„A užil som si každú minútu. Bola si nevesta ako víno, Annie.“ Ray mi strká ten istý prameň vlasov za ucho.

„Oci...“ potlačím vzlyk a on ma svojím typickým rozpačitým spôsobom objíma.

„A tiež z teba bude skvelá manželka, dievčatko,“ šepká mi priškrtené.

Keď ma púšťa, pridáva sa k nám Christian a stavia sa po mojom boku.

Ray mu srdečne potriasa rukou. „Dávaj pozor na moje dievčatko, Christian.“

„Presne to mám v úmysle, Ray. Carla.“ Pokynie Rayovi hlavou a pobožká mamu.

Zvyšok svadobčanov sa medzitým sformoval do uličky, ktorou musíme prejsť cestou k priečeliu domu.

„Pripravená?“ pýta sa ma Christian.

„Áno.“

Berie ma za ruku a vedie uličkou, zatiaľ čo naši hostia na nás pokrikujú svoje gratulácie, prajú nám veľa šťastia a zasypávajú nás ryžovými zrnkami. Na konci toho špaliera na nás čakajú Carrick s Grace a obaja nás objímajú a bozkávajú. Grace je opäť dojatá, keď sa s nimi v rýchlosti lúčime.

Taylor už čaká, aby nás bleskovo naložil do veľkého audi. Ešte keď mi Christian drží dvere, hádzem svoju kyticu bielych a ružových ruží do davu mladých žien, ktoré sa na to chvatne zhromaždili. Nad hlavu ju triumfálne dvíha Mia a smeje sa od ucha k uchu.

So smiechom nasadám do auta, pred očami Miin neohrozený výpad, a Christian sa zohne, aby sa postaral o spodný lem mojich šiat. Keď som bezpečne vo vnútri, lúči sa s davom vonku.

Taylor mu potom otvára dvere. „Gratulujem, pane.“

„Ďakujem, Taylor,“ odpovedá Christian, keď sa usádza vedľa mňa.

Taylor sa rozbieha a naše auto zozadu zdobí ryžový dážď. Christian si berie moju ruku a bozkáva hánky mojich prstov.

„Cítite sa dobre, pani Greyová?“

„Priam výborne, pán Grey. Kam to ideme?“

„Na Sea-Tac,“ oznamuje mi jednoducho a nasadzuje úsmev sfingy.

Hmm... čo má za lubom?

Taylor nemieri k odletovému terminálu, ako som predpokladala, namiesto toho prechádza cez bezpečnostnú bránu a zachádza priamo na letiskovú plochu. Čože? A potom to uvidím – Christianove lietadlo... na ktorého trupe je veľkými modrými písmenami namaľované *Grey Enterprises Holdings, s.r.o.*

„Nehovor, že už zase zneužiješ majetok spoločnosti!“

„Ja práve dúfam, že áno, Anastasia,“ škerí sa.

Taylor zastavuje pri päte schodov vedúcich do lietadla a vyskakuje z auta, aby otvoril Christianovi. Rýchlo sa na niečom dohadujú a potom už Christian otvára moje dvere – a namiesto toho, aby ukročil, aby som mala dosť miesta na vystupovanie, skláňa sa a dvíha ma.

Počkat?! „Čo to robíš?“ vykriknem.

„Prenášam ťa cez prah,“ povie jednoducho.

„Aha.“ Nemal by to náhodou byť prah domova?

Bez námahy ma vynáša hore schodmi a za nami nasleduje Taylor s mojím príručným kufrikom. Necháva ho stáť na prahu lietadla a mizne späť dole k audi. Vnútri lietadla spoznávam Stephana, Christianovho pilota v uniforme.

„Vitajte na palube, pane, pani Greyová,“ usmeje sa.

Christian ma postaví na zem a podáva Stephanovi ruku. Za ním stojí tmavovlasá žena, ktorá môže mať tak koľko? Niečo vyše tridsať? Tiež je v uniforme.

„Obom vám gratulujem,“ pokračuje Stephan.

„Ďakujeme, Stephan. Anastasia, Stephana už poznáš. Dnes je to náš kapitán, a toto je jeho prvá pilotka Beighleyová.“

Prvá pilotka pri Christianovom príhovore sčervená a žmurká ako o život. Mám nutkanie na ňu prevrátiť oči. Ďalšia samica dočista uchvátená mojím nebezpečne krásnym manželom.

„Teší ma, že vás spoznávam,“ rozplýva sa Beighleyová a ešte viac sa zapýri. Vľúdne sa na ňu usmejem. Koniec koncov – Christian je môj.

„Už ste prešli všetky kontroly?“ pýta sa ich oboch Christian, zatiaľ čo ja sa rozhliadam po palube lietadla. Interiéru dominuje svetlé drevo javora a svetlobéžová koža. Je to veľmi príjemné. Na druhom konci kabíny stojí ďalšia žena v uniforme – veľmi pekná brunetka.

„Už máme povolenie. A počasie je dobré odtiaľto až do Bostonu.“
Do Bostonu?

„Nejaké turbulencie?“

„Až k Bostonu nie. Ale nad Shannonom je zrážkový front, ten by nám mohol trochu podkúriť.“

Shannon? Ten v Írsku?

„Rozumiem. No, dúfam, že toto všetko prespíme,“ poznamená Christian nevzrušene.

Prespíme?

„Tak my ideme na to, pane,“ prednáša Stephan. „A vás ponecháme v odbornej starostlivosti Natalie, vašej letušky.“

Christian pozrie jej smerom a zľahka sa zamračí, ale späť k Stephanovi sa už otáča s úsmevom.

„Výborne,“ prehodí. Berie ma za ruku a odvádza k jednému z prepychových kožených sedadiel. Musí ich tu dohromady byť tak dvanásť.

„Posaď sa,“ nabáda ma, zatiaľ čo si vyzlieka sako a rozopína vestu zo strieborného brokátu. Sedíme na dvoch jednotlivých sedadlách umiestnených čelom k sebe, s malým, vysoko lešteným stolíkom medzi nami.

„Vitajte na palube, pane, madam, gratulujem vám.“ Pristupuje k nám Natalie a ponúka nám pohárik ružového šampanského.

„Ďakujeme,“ prehodí Christian. Ona sa na nás zdvorilo usmeje a odchádza do kuchynky.

„Tak na náš šťastný manželský život, Anastasia.“ Christian dvíha svoj pohárik k mojej a štrngá si. Šampanské je výborné.

„Bollinger?“ Odhadujem.

„Presne tak.“

„Keď som ho pila prvýkrát, bolo to z čajových šálok,“ usmejem sa.

„Ten deň si pamätám veľmi dobre. Tvoja promócia.“

„Kam teda letíme?“ Vyzvedám, neschopná naďalej potláčať svoju zvedavosť.

„Do Shannonu,“ prezrádza a oči mu ožívajú vzrušením. Vyzerá ako malý chlapec.

„Do toho v Írsku?“ My letíme do Írska!

„Doplniť palivo,“ dodáva šibalsky.

„A potom?“ Popoháňam ho.

Jeho úsmev sa rozširuje, zavrú hlavou.

„Christian!“

„Londýn,“ prezrádza. Sústredene sa na mňa zahľadí a pokúša sa odhadnúť moju reakciu.

Zalapám po dychu. *To snáď nie je možné.* Tak nejako som si hovorila, že možno ideme do Aspenu, alebo do New Yorku, alebo možno do Karibiku. Ťažko tomu dokážem uveriť. Pozrieť sa do Anglicka je mojím celoživotným prianím. Akoby sa v mojom vnútri všetko rozsvietilo a šťastie zo mňa doslova sála.

„Potom Paríž.“

Prosím?

„Potom juh Francúzska.“

Tak počkať!

„Viem, že si vždy snívala o tom, že navštíviš Európu,“ povie ticho.

„A ja ti tie sny chcem plniť, Anastasia.“

„Ty sám si môj splnený sen, Christian.“

„Takisto aj vy, pani Greyová,“ zašepká.

Ach bože...

„Pripútaj sa.“

Usmejem sa na neho a plním jeho príkaz.

Kým lietadlo s nami pozvoľna roluje smerom k dráhe, popíjame šampanské a prihlúplo sa na seba usmievame. Stále tomu nemôžem uveriť. Dvadsaťdva rokov a konečne opúšťam Spojené štáty a idem do Európy. Čo do Európy – *do Londýna!*

Hneď, ako sa ocitáme vo vzduchu, Natalie nám servíruje ďalšie šampanské a pripravuje pre nás svadobnú hostinu. A veru máme čo jesť – údený losos nasledovaný pečenou prepelickou s gratinovanými zemiakmi a šalátom zo zelených fazuliek, to všetko pripravené a podávané nadovšetko výkonnou a schopnou Natalie.

„Dezert, pán Grey?“ pýta sa Christiana.

Ten zavrtí hlavou, prstom si prejde po spodnej pere a zároveň na mňa vrhne spýtavý pohľad – tmavý a nečitateľný.

„Nie, ďakujem,“ zamumlem neschopná od neho odtrhnúť oči. On sa pousmeje a Natalie sa vytráca.

„To je dobre,“ zavrnie. „Ja by som si totiž ako dezert dal radšej teba.“

Ale... to ako tu?

„Poď,“ vyzve ma, keď sa dvíha od stola a ponúka mi ruku. Odváža ma až na koniec kabíny.

„Tu je kúpeľňa,“ ukazuje mi malé dvere a potom ma vedie ďalej krátkou chodbičkou a cez ďalšie dvere na jej konci.

To snáď nie... to je spálňa. Aj jej priestory sú ladené v odtieňoch krémovej v kombinácii s drevom javora. Na malej manželskej posteli sú zlaté obliečky a sivo-béžové vankúšiky. Vyzerá veľmi pohodlne.

„Napadlo mi, že by sme mohli našu svadobnú noc stráviť vo výške desať kilometrov, Anastasia. A je to niečo, čo som ešte nikdy nerobil.“

No to ma podrž... ďalšie prvýkrát. Prekvapene na neho pozerám, srdce mi už teraz divoko búši... máme tu náš súkromný klub „Na vrchole“.

„Ale zo všetkého najskôr ti musím vyzliecť tieto úchvatné šaty.“ Oči mu zahoria láskou a niečím temnejším, niečím čo milujem... niečím čo oživuje moju vnútornú bohyňu. Berie mi to dych.

„Otoč sa.“ Hlas má hrubý, autoritatívny a sexi až na zbláznenie. Ako dokáže do tých dvoch slov vložiť toľko prísľubov? Ochotne sa mu podvoľujem a on dvíha ruky k mojim vlasom. Jemne z nich vyníma jednu vlásenku po druhej, pre jeho skúsené ruky to nie je žiadny problém. Vlasý mi v jednotlivých prameňoch padajú na ramená, pokrývajú mi chrbát aj hrud'. Snažím sa stáť pokojne a veľmi sa nevrtieť, ale doslova dychtím po jeho dotykoch. Po takom dlhom a vyčerpávajúcom dni, aj keď bol vzrušujúci, ho chcem – a celého.

„Ty máš také nádherné vlasy, Ana,“ šepká mi tesne pri uchu. Vnímam jeho dych, hoci sa ma jeho pery ani nedotknú. Keď mám vlasy úplne rozpustené, prehrnie mi ich prstami a zľahka mi premasíruje kožu na hlave... *to je skvelé...* zatváram oči a vychutnávam si tie pocity. Necháva prsty klzať mojimi vlasmi dole, zatiahne za ne, zakláňa mi hlavu a odhaľuje tak moje hrdlo.

„Si moja,“ zavrnie a potiahne ma zubami za lalôčik.

Vzdychnem.

„Ššš,“ napomína ma. Zhrňa mi vlasy na hrud' a prstom obkresľuje líniu môjho chrbta medzi oboma ramenami pozdĺž lemu šiat. Od nedočkavosti sa zavrtím. Tlačí mi nežný bozk na chrbát, tesne nad prvý gombík zapínania.

„Si taká krásna,“ vydýchne a zručne ho rozopne. „Dnes si zo mňa urobila najšťastnejšieho muža na zemi.“ Nekonečne pomaly rozopína aj všetky ostatné. „Ja ťa tak ľúbim...“ Jednotlivými bozkami si značkuje cestu od môjho krku až k plecu. A do toho hundre: „Ja ťa... tak veľmi... chcem. Už aby som... bol... v tebe. Si... moja.“

Každé z tých slov je ako dávka drogy. Privieram oči a zakláňam hlavu, aby mal lepší prístup k môjmu krku, a zvoľna prepadám mocnému kúzlu, ktorým vládne Christian Grey, môj manžel.

„Moja,“ zašepká znova. Stiahne mi šaty dole po pažiach, až sa mi rozprestrú pri nohách ako nadýchaný oblak slonovinového hodvábu a čipky.

„Otoč sa,“ vyzýva ma zrazu nejako zhrubnuto. Keď to urobím, zalapá po dychu.

Na sebe mám obtiahnutý sýtoružový korzet, podväzkový pás laadiaci s čipkovanými nohavičkami a biele hodvábné pančuchy. Christian nenásytne putuje očami po mojom tele, ale nehovorí nič. Len sa na mňa pozerá, oči doširoka roztvorené túžbou.

„Páči?“ zašepkám, vedomá si toho, že sa mi do tváre hrnie krv.

„Viac ako len to, bejby. Vyzeráš úchvatne. Chyť sa ma.“ Podáva mi ruku a ja ho chytím a vystupujem von zo šiat.

„Nevrť sa,“ zamručí, a bez toho, aby zo mňa spustil tmavnúci pohľad, obkresľuje prostredníkom líniu korzetu, končiaceho nad mojimi prsiami. Tají sa mi dych. Ešte raz tú cestu po mojej hrudi opakuje, bruško jeho provokujúceho prsta mi spôsobuje mrazenie pozdĺž chrbtice. Potom ustane a zakrúži ukazovákom vo vzduchu, čím mi dáva najavo, že chce, aby som sa otočila.

Práve teraz by som pre neho urobila čokoľvek.

„Stoj,“ povie. Stojím čelom k posteli a k nemu chrbtom. Jednu ruku mi ovíja okolo pása a priťahuje ma k sebe, tvárou sa mi tlačí ku krku. jemne berie moje prsia do dlaní, pohráva sa s nimi, palcami krúži okolo bradaviek, takže sa vztyčujú proti látke korzetu.

„Moja,“ vydýchne.

„Tvoja,“ uisťujem ho.

Ponecháva prsia ich osudu a rukami zamieri cez moje brucho až na stehná, palcami sa pritom otrie o moje lono. Potlačím zakvílenie. Prstami preskúmava vpredu obidva moje podvázky a s obvyklou zručnosťou ich odopína od pančúch. Dlaňami potom putuje k môjmu zadku.

„Moja,“ zopakuje a rozťahne na nich prsty, končekom ktorých dovoľuje sklznúť až do môjho lona.

„Ach.“

„Ticho.“ Posúva ruky nižšie, na zadnú stranu mojich stehien, aby aj tam odopol podvázky.

Skláňa sa a sťahuje prikrývku z postele. „Posaď sa.“

Vyhoviem mu, som plne v jeho moci, a on si kľakne k mojim nohám a zľahka mi dáva dole biele svadobné črievičky od Jimmyho Choo. Potom siahne po vrchnom okraji mojej ľavej pančuchy a pomaly ju vyzlieka, pričom ma palcami láska po koži... *Bože*. To isté potom opakuje aj na druhej nohe.

„Akoby som si rozbaľoval vianočný darček,“ žmurkne na mňa s úsmevom cez dlhé tmavé mihalnice.

„Darček, ktorý ti už patril...“

Nesúhlasne sa zamračí. „Ale nie, bejby. Naozaj mi patrí až teraz.“

„Christian, patrím tí od chvíle, kedy som povedala áno.“ Predkláňam sa a beriem do dlaní jeho milovanú tvár. „Som tvoja. A vždy budem, manžel môj. A teraz – mám ten dojem, že máš na sebe príliš veľa oblečenia. „Zohnem sa, aby som ho pobozkala, a on sa odrazu vztýči, kradne si moje pery a v rukách zvierajú moju tvár, prsty mi zaplieta do vlasov.

„Ach, Ana,“ vydýchne. „Moja Ana.“ A znova si podmaňuje moje pery, jeho jazyk si presvedčivo nárokuje moje ústa.

„Oblečenie,“ zašepkám. Náš dych sa vzájomne mieša, keď mu sťahujem vestu a on sa z nej vyvlieka, pričom ma na okamih púšťa. Potom ale zaváha, díva sa na mňa, oči široko otvorené, chtivé.

„Dovoľ mi to, prosím.“ Môj hlas je tichý a veľavravný. Chcem si ho vyzliecť, môjho manžela, svojho Tieňa.

Dosadá späť na päty a ja v predklone beriem do ruky jeho kravatu – tú striebornú, moju obľúbenú – a pomaly mu ju rozvážujem a dávam dole. Dvíha bradu, aby mi uľahčil prístup k vrchnému gombíku bielej košeľe; keď je rozopnutý, presúvam sa k manžetám. Má ich zopnuté platinovými kamienkami, na ktorých sú vyryté vzájomne prepletené písmenká A a C – to bol môj svadobný darček. Keď som hotová aj s nimi, berie si ich odo mňa a zatvára ich do dlane. Tú zovretú päť potom pobožká a jej obsah si schováva do vrečka nohavíc.

„Pán Grey, vy ste ale romantik.“

„Pre vás, pani Greyová – srdce a kvety. Už navždy.“

Dvíham mu ruku a prikladám pery k jeho jednoduchému platinovému snubnému prstienku, sledujem ho pritom skrz mihalnice. S povzdychom zatvára oči.

„Ana...“ Moje meno mu splýva z pier ako nejaká modlitba.

Siaham na druhý gombík košeľe a napodobňujem ho tak, že mu za každým ďalším rozopnutým vtlačím letmý bozk na hrud' a do toho šepkám: „Som... s tebou... taká... šťastná... Lúbim... ťa...“

Zastoná a jedným svižným pohybom ma berie okolo pásu, presúva ma ďalej na posteľ a sám ma do nej nasleduje. Jeho pery sa znova ocitajú na mojich, ruky mi ovíja okolo hlavy, drží ma, kým si naše jazyky vzájomne vyznávajú lásku. Zrazu si Christian sadá a zanecháva ma bez dychu a roztúženú.

„Si taká krásna... žena moja.“ Spúšťa ruky dole po mojich nohách a potom ma uchopí za ľavý členok. „Máš výstavné nohy. Chcem vybozkávať každúcky ich centimeter. A začnem tu.“ Pritisne mi pery k palcu a potom prejde zubami po jeho brušku. Od pásu nižšie ucítim známe trpnutie. Jazykom putuje hore po mojom vnútornom priehlavku, zubami sklzne po hrane päty a vyššie k členku. Mäkkými

vlhkými bozkami si razí cestu nahor po mojom lýtku, takže sa nedočkavo zavrtním.

„Pokoje, pani Greyová,“ varuje ma. Znenazdania ma pretáča na brucho a plynulo pokračuje v lenivej púti po zadnej strane mojich nôh až na stehná a ešte vyššie, kde sa zastavuje.

„Prosím...“ zakňučím.

„Chcem ťa nahú,“ hundre a pomaly mi rozopína korzet, háčik po háčiku. Keď leží roztvorený podo mnou, prejde mi Christian špičkou jazyka po chrbtici.

„Christian, prosím.“

„Čo by ste si priali, pani Greyová?“ vyriekne mätko tesne pri mojom uchu. Takmer na mne leží... cítim ho, pevného, na svojom zadku.

„Teba.“

„A ja teba, moja láska, môj život...“ šepká, a skôr než sa spamätám, pretáča ma na chrbát. Svižne sa postaví a jediným plynulým pohybom sa zbavuje nohavíc aj boxeriek, takže sa nado mnou týči v celej svojej nahote a veľkosti. Malá kajuta je zatienená jeho oslnivou krásou, zaplňa ju jeho vášeň a túžba po mne. Skláňa sa, vyzlieka mi nohavičky a prezerá si ma.

„Moja,“ zavrnie.

„Prosím,“ skuhrám a on sa usmeje... tým necudným, nemravným, zvodným úsmevom, takým typickým pre môjho Tieňa.

Vkráda sa späť na posteľ a tentoraz mi bozkáva pravú nohu... až sa ocitá v mojom lone. Roztvára mi nohy.

„...žena moja,“ utrúsi a potom už ma tam bozkáva. Zatváram oči a odovzdávam sa jeho Bože-takému-vynaliezavému jazyku. Prsty mám zaťaté v jeho vlasoch a boky sa mi vlnia a krúžia, sú otrokmi jeho rytmu, až sa vzpínajú nad tou nevelkou posteľou. Chytá ma za ne, aby ma upokojil, ale inak neprestáva s tým znamenitým mučením. Som blízko, tak blízko.

„Christian,“ zanariekam.

„Ešte nie,“ vydýchne a posúva sa nahor po mojom tele, špičku jazyka mi ponára do pupku.

„Nie!“ Zaprotestujem. *Dočerta!* Na bruchu ucítim jeho úsmev a on pokračuje vyššie.

„Taká nedočkavá, pani Greyová. Než dosadneme na Emerald Isle, máme času dosť. „S posvätnou úctou bozkáva moje prsia, ľavú bradavku vtahuje medzi pery. Bez toho aby ju pustil, dvíha ku mne zrak, jeho oči sú temné ako tropická búrka.

...úplne som zabudla. *Tá Európa!*

„Muž môj, ja ťa chcem. Prosím.“

Presúva sa nado mňa a opretý o lakte vlastným telom pokrýva to moje. Špičkou svojho nosa opisuje kontúru toho môjho a ja mu medzitým schádzam dlaňami dole po silnom, pružnom chrbte, až na ten skvelý zadok.

„Pani Greyová... moja žena. Snažíme sa potešiť navzájom.“ Otiera sa o moje pery. „Ja ťa ľúbim.“

„Aj ja teba.“

„Otvor oči dokorán. Chcem ich vidieť.“

„Christian... ach...“ zastonám, keď sa pozvoľna pohne mojím smerom.

„Ana, ach Ana,“ vzdychne a začína sa hýbať.

„Čo si dopekla myslíš, že robíš?“ Zakričí a tým ma vytrhne z toho nadmieru príjemného snívania. Stojí pri nohách môjho ležadla a častuje ma rozzúreným pohľadom, celý mokrý a krásny.

Čo som akože urobila? *Ale nie... veď ja ležím na chrbte...* Doparoma, on je našťvaný. No zbohom. Poriadne našťvaný.

Kapitola 2

V tej chvíli som prebudená a môj erotický sen akoby ani nebol.

„Ležala som na bruchu. Musela som sa v spánku otočiť,“ šepkám v chabej sebaobrane.

Z očí mu šľahajú blesky. Ohýba sa, chytá vrchný diel mojich plaviek zo svojho ležadla a hádže ho po mne.

„Obleč sa!“ zasyčí.

„Christian, nikto sa nepozerá.“

„Pozerá. Ver mi. Som si istý, že si Taylor a jeho chlapi tú šou náramne užívajú!“ Vrchí.

A do hája! Prečo na nich stále zabúdam? V panike si chytám prsia do dlaní, aby som ich schovala. Odvtedy, čo bola na Charlie Tango spáchaná tá sabotáž, sme nepretržite pod dohľadom tej prekliatej ochranky.

„Presne tak!“ precedí Christian. „A nezabúdaj, že si ťa tiež môže odfoťiť kdejaký úbohý poondiaty paparazzi. To chceš byť zase na titulnej strane *Star*? Tentoraz nahá?“

Dočerta! Paparazzovia! Keď si ten top prudko a veľmi neohrabane navliekam, cítim, ako sa mi vytráca krv z tváre. Celá sa chvejem. V pamäti sa mi objavuje nevítaná spomienka na to, ako obliehali SIP

po tom, čo unikla tá informácia o našom zasnúbení – tiež súčasť balíka Christiana Greya.

„*L'addition!*“ zašteká Christian na okoloidúcu servírku. „Odchádzame,“ oznamuje mi vzápätí.

„To ako hneď?“

„Iste. Hneď.“

A do hája, teraz sa s ním neradno dohadovať.

Naťahuje si šortky a sivé tričko, hoci mu z plaviek ešte kvapká voda. Za okamih sa vracia servírka s jeho kreditnou kartou a účtom.

Neochotne si navliekam tyrkysové letné šaty a obúvam žabky. Keď je servírka preč, berie si tú svoju knihu, BlackBerry, a maskuje nahneváný výraz za letecké zrkadlovky. Od napätia a hnevu doslova vibruje. Až ma pichne pri srdci. Každá ženská na tejto pláži je hore bez – zas taký zločin to nie je. Skôr som vyzerala čudne s plavkami, než bez nich. V duchu si povzdychnem a už teraz je vo mne malá dušička. Myslela som, že to Christian vezme ako vtip... alebo tak akosi... lenže vyzerá to, že sa jeho zmysel pre humor niekam vyparil.

„Prosím, nehnevaj sa na mňa,“ zašepkám, keď si od neho beriem jeho knihu, BlackBerry, a ukladám si ju do batôžka.

„Na to už je dosť neskoro,“ povie ticho – až príliš ticho. „Pod.“ Berie ma za ruku a dáva signál Taylorovi a jeho dvom kolegom z francúzskej ochranky, Philippovi a Gastonovi, ktorí sú nejakou podivnou zhodou náhod identickými dvojčatami. Celú dobu nás aj všetkých ostatných na pláži trpezlivo sledovali z hotelovej terasy. Prečo na nich stále zabúdam? Ako to? Aj Taylor má za tými tmavými okuliarmi kamenný výraz. No to ma podrž, on sa na mňa tiež hnevá. Ešte stále si nemôžem zvyknúť, že ho vídam tak neformálne oblečeného, v šortkách a čiernom tričku s golierom.

Christian ma vedie späť do hotela, cez vstupnú halu a von na ulicu. Je zamlknutý, zamyslený a mrzutý, a to všetko je moja vina. Taylor a jeho chlapi sú ako náš tieň.

„Kam to ideme?“ pýtam sa váhavo s pohľadom upretým na jeho profil.

„Naspäť na loď.“ Ani sa na mňa nepozrie.

Stratila som pojem o čase. Bude tak okolo piatej alebo šiestej popoludní. Keď prichádzame na nábrežie, Christian ma vedie rovno k pontónu, pri ktorom sa hojdá motorový čln a vodný skúter z *Fair Lady*. Kým Christian odviaže skúter, podávam Taylorovi batoh. Nervózne po ňom strelím pohľadom, ale on, rovnako ako Christian, nedáva najavo vôbec nič. Keď si pomyslím, čo predtým videl na pláži, sčervenám.

„Tu máte, pani Greyová.“ Taylor mi podáva záchrannú vestu z motorového člna a ja si ju svedomito nasadzujem. Prečo som jediná, kto ju musí mať na sebe? Christian s Taylorom si vymieňajú významné pohľady. Ježiš, to je našťvaný aj na Taylora? Christian potom kontroluje pásy na mojej veste – prostredný ťahuje najtesnejšie ako sa dá.

„Teraz je to v poriadku,“ zabručí mrzuto a opäť sa vyhybá pohľadu do mojich očí. *Doparoma*.

Ladne nasadá na vodný skúter a podáva mi ruku, aby som si k nemu prisadla. Pevne ho za ňu chytím a darí sa mi prehodiť nohu cez sedadlo za ním bez toho, aby som sa zrútila do mora. Taylor a dvojčatá medzitým nasadajú do motorového člna. Christian odráža skúter od móla a ten sa zľahka rozkýva v ústrety prístavným vodám.

„Drž sa,“ prikazuje mi a ja ho obopnem rukami. Túto časť mám na jazde na vodnom skútri najradšej. Pevne Christiana objímam, tlačím mu nos medzi lopatky a pritom žasnem nad tým, že boli časy, kedy by mi nedovolil sa ho takto dotýkať. A vonia tak krásne... sám sebou a morom. *Odpustíš mi to, Christian, prosím?*

Cítim, ako sa podo mnou napne. „No tak,“ napomína ma už miernejšie. Dávam mu pusu na chrbát a zľahka si o neho opieram tvár. Zahľadím sa späť k mólu, kde sa zhromaždilo zopár dovolenkárov, aby sledovalo naše predstavenie.

Christian otáča kľúčikom a motor poslušne naskočí. Jediným otočením plynu potom docieli to, že skúter vyráža vpred chladnými temnými vodami kotviska a ďalej do srdca prístavu, smerom k *Fair Lady*. Pritisnem sa k nemu ešte viac. Milujem to – je to také vzrušujúce. Tlačím sa k nemu, aby som sa udržala a vnímam každučký sval jeho nakloneného trupu.

Taylor sa v motorovom člne drží po našom boku. Christian sa po ňom obzerá a vzápätí ešte viac zrýchľuje, takže vypálime ako strela, kľžeme sa po vodnej hladine ako nejaká zručne hodená žabka. Taylor len rezignovane krúti hlavou a mieri priamo k jachte, zatiaľ čo Christian okolo nej presviští a vyráža s nami na šíre more.

Zasypáva nás morská vodná triešť, teplý vzduch mi šľahá do tváre a divoko za mnou metá môj chvost. Pôsobí to ako ventil. Možno, že vzrušenie z tej jazdy rozptýli Christianovu zlú náladu. Nevidím mu síce do tváre, ale myslím, že si to užíva – vyzerá bezstarostne a pre zmenu sa zase raz správa primerane svojmu veku.

Vyvezie nás v obrovskom polkruhu, takže vidím celé pobrežie – lode v prístave, mozaiku žltých, bielych a pieskovo sfarbených kancelárií a apartmánov, a za nimi rozoklané pohorie. Pôsobí to chaoticky – nie ako tie pravidelne zoradené bloky domov, na ktoré som zvyknutá – ale zároveň malebne. Christian sa po mne dozadu obzrie a ja uvidím nepatrný úsmev, ktorý mu pohráva na perách.

„Ešte raz?“ Vykríkne cez hukot motora.

Nadšene prikývnm. Úsmev, ktorým mi na to odpovie, je oslnivý. Pridáva plyn a znovu zrýchľuje okolo *Fair Lady* až na voľné more... myslím, že je mi odpustené.

„Opálila si sa,“ konštatuje Christian mierne, keď mi rozopína záchrannú vestu. Trochu znepokojená sa snažím odhadnúť jeho náladu. Sme na palube jachty a vedľa nás ticho postáva jeden zo stewardov a čaká na moju vestu. Christian mu ju podáva.

„Bude to všetko, pane?“ pýta sa ten mladý muž. Páči sa mi jeho francúzsky prízvuk. Christian sa zahľadí na mňa, dáva si dole slnečné okuliare a strká si ich za lem trička pri krku.

„Dala by si si pohárik?“ zisťuje.

„Potrebujem ho?“

Nakláňa hlavu nabok. „Prečo to hovoríš?“ čuduje sa mäkko.

„Ty vieš prečo.“

Pozoruje ma, ako keby v duchu niečo zvažoval.

No teda, o čom asi premýšľa?

„Dva giny s tonikom, prosím. A nejaké oriešky a olivy,“ diktuje stewardovi, ktorý prikývne a rýchlo mizne.

„Ty si myslíš, že ťa potrestám?“ prehodí Christian medovo.

„Chcel by si?“

„To si píš.“

„Ako?“

„Niečo už vymyslím. Možno, až to dopiješ...“ Toto už je zmyselná hrozba. Nasucho prežriem a moja vnútorná bohyňa na mňa zažmurká zo svojho ležadla. Okolo krku má rozprestretú striebornú odrazku, z ktorej sa snaží chytiť bronz.

Christian krátko sťahuje obočie.

„A ty by si chcela?“

Ako to vie? „Ide o to,“ zamumlem, celá červená.

„O čo?“ Vidím, ako sa mu na perách mihne úsmev.

„Či mi chceš ublížiť, alebo nie.“

Teraz sa mu naopak ústa sťahujú do tvrdej priamky a všetok humor upadá do zabudnutia. Zohne sa a pobožká ma na čelo.

„Anastasia, si moja žena, nie sub. Nechcem ti ubližovať. To už by si mala v tejto dobe vedieť. Len... len si nedávaj dole šaty na verejnosti. Nestojím o to vidieť ťa nahú na fotkách v bulvári. Ani ty o to nestojíš a som si absolútne istý, že o to nestojí ani tvoja mama a Ray.“

Ray! Do hája, toho by kleplo. Čo mi to len napadlo? V duchu si za to nadávam do hlupaní.

Prichádza steward s našimi nápojmi a dobrotami a kladie ich na stôl z teakového dreva.

„Posaď sa,“ vyzýva ma Christian. Poslúchnem ho a sadám si do režisérskeho kresielka. Prisadne si ku mne a podáva mi gin s tonikom.

„Na zdravie, pani Greyová.“

„Na zdravie, pán Grey.“ Dávam si vítaný dúšok. Je chladivý, lahodný, tak akurát na zahnanie páľčivého smädu. Keď zdvihnem oči k Christianovi, zisťujem, že ma sústredene sleduje a nedá sa vôbec odhadnúť, akú má náladu. Je to ubíjajúce... nedokážem posúdiť, či je na mňa ešte stále našťavaný. Preto nasadzujem svoju osvedčenú rozptyľovaciu techniku.

„Komu vlastne patrí táto loď?“ nadhodím.

„Jednému britskému šľachticovi. Sirovi Tomuto-či-Tamtomu. Jeho pradedo si otvoril obchod s potravinami. Jeho dcéra si vzala jedného z európskych korunných princov.“

Aha... „Multimilionár?“

Christian sa zrazu zatvári obozretne. „Tak nejako.“

„Ako ty,“ zamručím.

„Pravdaže.“

Hmm...

„A ako ty,“ prednáša šeptom a strká si do úst olivu. Zrýchlene zažmurkám... v mysli sa mi zjavuje Christian v smokingu a v tej striebornej veste... jeho oči sálajú úprimnosťou, keď ich na mňa upieral počas nášho svadobného sľubu...

„Všetko, čo patrí mne, teraz patrí aj tebe,“ citoval spamäti jasným a zvučným hlasom.

Všetko moje? Pri všetkých svätých. „Je to divné. Nemať nič a zrazu...“ mávnm rukou, aby som poukázala na ten luxus, čo nás obklopuje, „...všetko.“

„Na to si zvykneš,“ ubezpečuje ma povzbudivo.

„Ja si práve myslím, že si na to nikdy nezvyknem.“

Na palube sa objavuje Taylor. „Pane, máte hovor.“ Christian sa zamračí, ale podávaný BlackBerry prijíma.

„Grey,“ vyšteknú a dvíha sa, aby prešiel na čelo lode.

Zadávam sa na otvorené more, vypustím Christianov rozhovor s Ros – predpokladám – jeho najbližšou spolupracovníčkou. Som bohatá... nechutne bohatá. A neurobila som pre to vôbec nič... proste som si vzala bohatého muža. Až sa zachvejem, keď si vybavím, čo sa pretriasalo pred svadbou. Bola to nedeľa, deň po Christianových narodeninách, sedeli sme v kuchyni a vychutnávali si pokojné raňajky... všetci. Elliot, Kate, Grace a ja sme sa bavili o výhodách, ktoré ponúka šunka oproti párkom, zatiaľ čo Carrick a Christian si čítali nedeľné noviny...

„Pozrite sa na toto!“ Vykríkuje Mia a otáča svoj notebook na kuchynskom stole monitorom k nám. „Na stránkach Seattleského sľediča je bulvárny článok o tom, že si sa zasnúbil, Christian.“

„Už?“ čuduje sa Grace. A potom sťahuje pery, keď jej napadne nejaká očividne nepríjemná myšlienka. Christian krčí obočie.

Mia začína čítať nahlas:

„Donieslo sa nám, že najžiadanejšieho seattleského podnikateľa, *toho* Christiana Greya, konečne nejaká ulovila a že už im znejú svadobné zvony. Lenže, kto je tá šťastná dáma? Náš sľedič ju vysledí. Stavme sa, že práve teraz číta tú najzamotanejšiu predmanželskú zmluvu.“

Mia sa zasmieje... ale potom zrazu stíchne, keď ju Christian prešpikuje pohľadom. Miestnosť upadá do ticha a atmosféra v Greyovskej kuchyni odrazu klesá pod bod mrazu.

To snád' nie! Predmanželská zmluva?! Na tú som vôbec nepomyslela. Sťažka prehltneť a cítiť, ako mi mizne krv z tváre. Prosím, nemohla by som vsiaknuť do podlahy? Hned! Christian sa nervózne zahniezdi na stoličke a ja k nemu vrhám úzkostný pohľad.

„Nie,“ naznačuje mi ústami.

„Christian,“ oslovuje ho Carrick zmierlivo.

„Nemienim sa o tom znova baviť,“ osopí sa na neho Christian. Carrick po mne strelí nervóznym pohľadom a otvára ústa, že niečo povie.

„Žiadna zmluva!“ To už Christian skoro vykrikuje, potom sa zamračený vracia k novinám a všetkých okolo stola ostentatívne ignoruje. Tí chvíľu behajú pohľadmi medzi mnou a ním... a potom zrazu nevedia kam s očami.

„Christian,“ ozvem sa ticho. „Podpíšem všetko, čo budeš ty a pán Grey chcieť.“ Ježiš, nebolo by to po prvýkrát, čo by som mu niečo podpísala. Christian dvíha pohľad a hnevľivo ho do mňa zapichuje.

„Nie!“ zašteká. A ja znovu blednem.

„Je to pre tvoju ochranu,“ zamumlem.

„Christian, Ana – myslím, že toto by ste mali prebrať medzi štyrmi očami,“ nabáda nás Grace mierne. Vzápätí počastuje významným pohľadom aj Carricka s Miou. No to ma podrž, vyzerá to, že aj oni majú problém.

„Neber si to osobne, Ana,“ chlácholí ma Christianov otec. „A prosím ťa, hovor mi Carrick.“

Christian naňho zúži chladný pohľad a mne sa zviera srdce. *Doparoma... on je fakt vytočený.*

Všetci sa púšťajú do živej konverzácie, okrem Mii a Kate, ktoré sa chvatne dvíhajú, aby upratali stôl.

„Ja teda rozhodne dávam prednosť párkom,“ zvolá Elliot.

Spúšťam pohľad k svojim prepleteným prstom. Dúfam, že si pán a pani Greyovci nemyslia, že som nejaká zlatokopka. Christian sa naťahuje, aby mi v dlani stisol obe ruky.

„Prestaň s tým.“

Ako to, že vie, na čo myslím?

„Otca ignoruj,“ povie tak, aby som ho počula len ja. „V skutočnosti ho žerie tá záležitosť s Elenou. Všetky tie reči boli namierené na mňa. Keby tak mama udržala jazyk za zubami...“

Viem, že je ešte stále deprimovaný po tom „rozhovore“, ktorý vidol v noci s Carrickom o Elene.

„On má pravdu, Christian. Si veľmi bohatý a ja do nášho manželstva neprinášam nič okrem dlhov zo študentskej pôžičky.“

Christian ma počastuje neradostným pohľadom „Anastasia, ak ma opustíš, tak si rovno môžeš zobrať všetko. Raz už si odišla. Viem, aké to je.“

„To bolo niečo iné,“ zašepkám, dojatá intenzitou jeho tvrdenia. „Ale... možno budeš chcieť opustiť ty mňa.“ Z tej myšlienky na mňa idú mdloby.

Odfrkne si a v hranom znechutení zakrúti hlavou.

„Christian, veď vieš, mohla by som urobiť niečo naozaj hlúpe – a ty...“ znovu klesnem pohľadom ku svojim zopätým rukám, zmocňuje sa ma boľavý smútok, ani nie som schopná dokončiť vetu. Príste o Christiana...

„Prestaň. Prestaň s tým. Hneď. Táto téma je uzavretá, Ana. Už sa o tom nebudeme baviť. Žiadna predmanželská zmluva. Ani teraz, ani inokedy.“ Obzvlášť významným pohľadom ma v tejto veci umlčuje. Potom sa otáča na Grace. „Mami,“ nadhodí. „Mohli by sme mať svadbu tu?“

Odvtedy sa o predmanželskej zmluve nezmienil. Skôr sa ma pri každej príležitosti pokúšal ubezpečiť, že jeho bohatstvo... je aj moje bohatstvo. Zachvejem sa pri pomyslení na šialené nákupné obžerstvo, ktoré ma Christian donútil absolvovať s Caroline Actonovou – tou osobnou pre-

davačkou od Niemana – keď sme sa chystali na medové týždne. Len moje bikiny stáli päťstoštyridsať dolárov. Nehovorím, sú pekné, ale fakt – je to obscénna suma za štyri trojuholníkové kúsky látky.

„Uvidíš, že si zvykneš,“ prerušuje Christian tok mojich myšlienok, keď si sadá naspäť k stolu.

„Zvyknem...?“

„Predsa na peniaze,“ upresňuje s očami stĺpkom.

Ach, ty Tieň môj, možno časom. Posúvam smerom k nemu mištičku so soleným mandľami a kešu orieškami.

„Vy ste blázon, pane,“ obviním ho s vážnou tvárou a ledva ju zvládnem udržať. Skúšam náš hovor nejako odľahčiť, po tom *faux pas* s bikinami a mojom predchádzajúcom neveselom zamyslení.

Zaškerí sa. „Som blázon do teba.“ Berie si jednu mandľu, v očiach sa mu pritom šibalsky zablyсне, keď si pobavene vychutnáva moju narážku. Potom si oblizne pery. „Dopi to. Ide sa do postele.“

Prosím?

„Pi,“ rozkazuje mi a pritom mu oťažieva pohľad.

Páni, ten pohľad by sám o sebe mohol spôsobiť globálne otepľovanie. Dvíham pohár s ginom a pijem do dna, ani na okamih pritom neuhýbam očami. Ľahko sa mu roztvárajú pery, vidím špičku jazyka medzi jeho zubami. Roztopašne sa na mňa usmeje. Jediným plynulým pohybom sa dvíha a nakláňa nado mňa, rukami sa zapiera o opierky mojej stoličky.

„A teraz ťa exemplárne potrestám. Poď. A nechod' cikať,“ šepká mi do ucha.

Zalapám po dychu. *Žiadne cikanie? To bude nejaká zvrhlosť.* Moje podvedomie poplašene dvíha zrak od knihy – *Zobrané spisy Charlesa Dickensa, zväzok prvý.*

„Nie je to, ako si myslíš,“ usmieva sa a naťahuje ku mne ruku. „Dôveruj mi.“ Vyzerá tak sexy a pôsobí tak úprimne. Ako by som mu len mohla odolať?

„Tak dobre.“ Vkladám svoju dlaň do tej jeho. Je to prosté, veď by som mu do nej vložila aj vlastný život. Čo si na mňa zase vymyslel? Srdce mi začína od nedočkavosti divoko tlčiť.

Odvádza ma cez palubu a vedie dverami do luxusného, prekrásne zariadeného spoločenského salónu, odkiaľ pokračujeme ďalej úzkou chodbou, cez jedáleň a dole po schodoch do kapitánskej kajuty.

Od rána tu niekto upratol a ustlal posteľ. Je to útulná miestnosť. Má jedno okrúhle okienko na ľavej aj pravej strane lode a je vkusne vybavená nábytkom z tmavého orecha. Steny sú v krémovej farbe a obliečky v kombinácii zlatej a červenej.

Christian ma púšťa, pretahuje si tričko cez hlavu a púšťa ho na stoličku. Vyzúva sa zo žabiek a jediným elegantným pohybom si sťahuje šortky aj plavky naraz. *Páni. Omrzí ma vôbec niekedy pohľad na jeho nahé telo?* Je absolútne neodolateľný a celý len môj. Jeho koža je tmavšia – tiež sa opálila – a vlasy dlhšie, voľne mu spadajú do čela. Som to ale šťastná žena.

Berie ma za bradu, jemne na ňu zatlačí, takže púšťam spodnú peru. Prechádza mi po nej bruškom palca.

„Tak je to lepšie.“ Otáča sa a prechádza k impozantnej skrini, v ktorej má uložené oblečenie. Zo spodnej zásuvky vyťahuje dva páry kovových pút a masku na oči.

Putá?! Tie sme ešte nikdy nepoužili. Vrhám nervózny pohľad na posteľ. K čomu ich chce pripevniť? Obracia sa a sústredene sa na mňa zahľadí, oči má jasné aj temné zároveň.

„Tieto veci dokážu byť dosť bolestivé. Môžu sa ti zarezať do kože, keď sa budeš priveľmi šklbať.“ Zodvihne jeden pár pút. „Ale ja ich na teba momentálne naozaj chcem použiť.“

Vysychá mi v ústach.

„Pozri sa ne.“ S gráciou jemu vlastnou prechádza mojím smerom a podáva mi ich. „Chceš si ich najskôr ohmatať?“

Sú naozaj pevné, chladný kov. Nevdojak mi napadá, že ich nikdy nechcem nosiť naozaj.

Christian ma pozorne sleduje.

„Kde sú kľúče?“ zisťujem rozochvene.

Nastavuje pred o mňa otvorenú dlaň; spočíva v nej malý kovový kľúčik. „Pasuje do oboch párov. Vlastne, do všetkých párov.“

Koľko ich má? V tom muzeálnom bielizníku som žiadne nevidela.

Ukazovákom mi obkresľuje líce a putuje ním až k mojim perám. Potom sa nahne, ako by ma chcel pobozkať.

„Chceš sa hrať?“ vysloví, a všetko v mojom tele sa koncentruje smerom dole, túžba mi zaplavuje podbruško.

„Chcem,“ vydýchnem.

Usmeje sa. „Dobre.“ A dáva mi ľahučký bozk na čelo. „Budeme potrebovať únikové slovo.“

Čože?

„*Prestaň* nebude stačiť, pretože to pravdepodobne povieš, ale nebudeš to tak myslieť.“ Špičkou nosa schádza dole po mojom – a je to jediný náš dotyk.

V ušiach cítim, ako veľmi mi búši srdce. *No to ma podrž...* Ako dokáže niečo také spôsobiť iba slovami?

„Nebude to bolieť. Bude to intenzívne. Veľmi intenzívne, pretože tí nedovolím sa hýbať. Dobre?“

To znie tak... dráždivo. Počujem svoj vlastný dych. *Dočerta, veď už som celá zadýchaná.* C Chvalabohu, že som za toho chlapa vydatá, inak by to bol celkom trapas. Vnútoraná bohyňa už má na sebe šaty s flitrami a zahrieva sa, aby zatancovala rumbu. Oči mi mimovoľne blúdia po jeho trupe až dole...

„Dobre,“ dostávam zo seba sotva počuteľne.

„Vyber si slovo, Ana.“

Eh...?

„Únikové slovo,“ dodáva mäkko.

„Nanuk,“ odpovedám dýchavične.

„Nanuk?“ Poznamenáva pobavene.

„Hej.“

Usmeje sa a odtiahne, aby na mňa vrhol pobavený pohľad. „Zaujímavá voľba. Zdvihni ruky.“

Urobím to a on chytá lem mojich letných šiat, dvíha ich zaň a vy-zlečené ich odhadzuje na podlahu. Potom nastavuje dlaň a ja mu do nej vraciam tie putá. Spoločne s maskou položí oba páry na nočný stolík a jedným šklbnutím strháva z postele prikrývku, ktorú necháva padnúť na zem.

„Otoč sa.“

Obraciam sa k nemu chrbtom a on mi rozopína vrchný diel plaviek a púšťa ho dole.

„Zajtra to k tebe pricvaknem zošívачkou,“ vrčí a sťahuje mi gumičku z vlasov, aby ich rozpustil. Berie si ich do hrsti a mierne zatiahne, takže k nemu musím cúvnuť. Až k jeho pevnej hrudi. Ku všetkému, čo je na ňom teraz pevné. Prerývane sa nadýchnem a on mi nakloní hlavu a začína ma bozkávať na krku.

„Si veľmi neposlušná,“ šepká mi do ucha a spôsobuje mi príjemné mrazenie po tele.

„To som,“ zapípam.

„Hmm. Čo s tým len urobíme?“

„Zvykneme si na to,“ vydýchnem. Tie jeho krotké lenivé bozky ma privádzajú k šialenstvu. Na krku cítim, ako sa mu v úsmeve roztiahli pery.

„Ach, pani Greyová. Vy ste neskrotná optimistka.“

Narovnáva sa. Berie všetky moje vlasy a starostlivo ich rozdeľuje na tri pramene, ktoré pomaly splieta a na konci zväzuje do gumičky. Zľahka za ten vrkoč zatiahne a skláňa sa mi k uchu. „A teraz ti dám príučku,“ zavrtní mi doň.

Potom sa zrazu pohne, chytá ma v páse, sprudka dosadá na posteľ a ohýba si ma cez koleno, takže na podbrušku cítim, ako je vzrušený.

Jedenkrát ma capne po zadku, a to poriadne. Stihnem len vykriknúť, ale to už ležím na chrbte a on na mňa upiera uhrančivý pohľad, oči ako roztavené striebro. Zrejme sa urobím hneď.

„Vieš vôbec, aká si nádherná?“ Končekmi prstov putuje nahor po mojom stehne, až mi z toho zabrní... úplne všade. Bez toho, aby ma spustil z očí, dvíha sa z postele a pripravuje si oba páry pút. Naťahuje sa k mojej ľavej nohe a nasadzuje mi jedno železko na členok.

No teda?!

Dvíha mi pravú nohu a opakuje s ňou to isté - teraz mám ku každému členku pripevnený jeden pár pút. Ešte stále nemám potuchy, kam ich chce pripnúť.

„Posaď sa,“ prikazuje mi ticho a ja ho bez váhania poslúchnem.

„Teraz si objím kolená.“

Prekvapene na neho zamrkám, potom ale pokrčím nohy a ovijam okolo nich ruky. Chmatne po mne, dvíha mi bradu, tlačí mi na pery mäkký vlhký bozk a potom mi nasadí masku. Nevidím vôbec nič, a všetko, čo počujem, je môj vlastný prerývaný dych a zvuk vody narážajúcej do bokov jachty, ktorá sa ľahko pohojdáva na morskej hladine.

Som taká vzrušená... už teraz.

„Ako znie únikové slovo, Anastasia?“

„Nanuk.“

„Dobre,“ chváli ma, berie ma za ľavú ruku a zapína mi putá okolo zápästia. To isté potom robí aj s mojou pravačkou. Ľavú ruku mám spútanú s ľavým členkom a pravú s pravým. *Tak počkať*, nemôžem natiahnuť nohy!

„A teraz,“ vydýchne Christian, „ŕa pretiahnem tak, že budeš kričať.“

Čo *prosím*? Zalapám po dychu, lebo mi to vyráža všetok vzduch z pľúc.

Chytí ma za obe päty a trhne nimi, takže sa zvalím dozadu na posteľ. Nemám inú možnosť, než nechať nohy pokrčené. Putá sa trochu viac uťahujú, keď sa pritom napnem. Mal pravdu... je to na hranici

bolestivosti. Je to tak zvláštny pocit – byť spútaná a bezmocná, navyše na lodi. Christian mi za členky roztvára nohy a ja zastonám.

Bozkáva ma na vnútornú stranu stehna a ja mám nutkanie sa vrtiť, lenže nemôžem. Nedokážem sa ani vzoprieť v bokoch – mám spútané nohy. Nemôžem sa hýbať. *Dočerta.*

„Budeš musieť všetku tú slasť vstrebať, Anastasia. Bez pohnutia,“ hundre, keď sa kradne hore po mojom tele a svojimi bozkami pokrýva moju kožu pozdĺž spodného dielu bikín. Na oboch stranách ťahá za povrázky a tie kúsočky látky sa porúčajú. Teraz som nahá a úplne v jeho moci. Bozkáva ma na bruchu a oštipuje okolo pupku.

„Ach...“ zavzdychám. Toto teda bude sila... o niečom takom sa mi ani nesnívalo. Jemnými štiplavým bozkami si razí cestu nahor na moje prsia.

„Ššš...“ tíši ma. „Si taká krásna, Ana.“

Frustrovaná zakňučím. Za normálnych okolností by som sa teraz prepla v bokoch, aby som vo svojom vlastnom rytme reagovala na jeho dotyky. Lenže sa nemôžem pohnúť. Zafňukám a zaťahám za putá. Ich kov sa mi zarezáva do kože.

„Au!“ Zanariekam ticho. Ale v skutočnosti je mi to jedno.

„Doháňáš ma k šialenstvu,“ obviňuje ma. „Na odplatu teraz doženiem k šialenstvu ja teba.“ Teraz už sa týči nado mnou, svoju váhu opiera o lakte a zameriava pozornosť na moje prsia. Hryzie ich, saje a trie mi bradavky medzi prstami, plní, čo sľúbil. A neustáva. *Ach, prosím.* Cítim, ako sa ku mne tlačí aj dole.

„Christian,“ zašomrem a následne vnímam na koži jeho víťazoslávny úsmev.

„Mal by som ťa snád' urobiť takto?“ Fúkne mi proti bradavke, ktorá sa ešte viac zvráti. „Ty vieš, že to dokážem.“ Drsne ju vtiahne do úst a ja vykriknem, rozkoš si preráža cestu z mojej hrudi priamo do slabín. Bezmocne zamykám putami, pohltená svojimi pocitmi.

„Áno,“ vydýchnem zúfalo.

„Ale bejby... to by bolo príliš jednoduché.“

„Ach – prosím.“

„Ššš.“ Škriabe ma zubami na brade a potom si jemnými bozkami značí cestičku až k mojim ústam. Zalapám po dychu a on ma pobožká. Jazykom sa mi zručne vkráda medzi pery, ochutnáva ma, skúma, dominuje mi. Lenže môj jazyk prijíma jeho výzvu a vychádza mu v ústrety. Chutí po chladivom gine a Christianovi Greyovi, a vonia morom. Chytá ma za bradu a pridržuje si ma za ňu.

„Lež pokojne, bejby. “Nechcem, aby si sa hýbala“, vrní mi do tváre.

„Ale ja ťa chcem vidieť.“

„Nie. Takto to bude intenzívnejšie.“ Mučivo pomaly sa prepína v bokoch a čiastočne do mňa vstupuje. Normálne by som teraz zdvihla panvu a išla mu naproti, lenže sa nemôžem pohnúť. A on sa sťahuje späť.

„Ale! Christian, prosím!“

„Ešte raz?“ Provokuje ma zastretým hlasom.

„Christian!“

A on sa znovu vracia, len na krajíček, a zase ustupuje, do toho ma bozkáva a v prstoch sa pohráva s mojou bradavkou.

Príliš veľa slasti.

„Nie!“

„Chcela by si ma, Anastasia?“

„Áno,“ žobrem.

„Tak mi to povedz,“ nabáda ma, dych už má tiež zhrubnutý a znovu ma trýzni – dovnútra... a von.

„Ja ťa chcem,“ zafňukám. „Prosím.“

Počujem, ako mi ticho vzdychne pri uchu.

„Aj ma dostaneš, Anastasia.“

Jeden pohyb vpred a dravo do mňa preniká. S výkrikom zakláňam hlavu. Šklbem svojimi putami, keď sa vo mne konečne pretlačí k tomu správne mu miestčku. A cítim len rozkoš, samú rozkoš... sladkú, bož-

skú agóniu... a pritom sa nemôžem pohnúť. Na chvíľu sa prestáva hýbať a potom zakrúži bokmi, ten pohyb vo vnútri mňa všetko spáli.

„Prečo mi vzdoruješ, Ana?“

„Christian, prestaň...“

Ignoruje moje prosíkanie a hlboko vnútri mňa ten krúživý pohyb zopakuje, potom lenivo vycúva a zase do mňa prudko vráža.

„Povedz. Prečo?“ Sykne a ja si matne uvedomujem, že má pritom zaťaté zuby.

Niečo nezrozumiteľne zakňučím... je toho jednoducho príliš.

„Tak mi to povedz.“

„Christian...“

„Ana, ja to potrebujem vedieť.“

Znovu do mňa živelne preniká, tak hlboko, a ja viem, že to nebude trvať dlho, ten pocit je taký intenzívny – dočista ma pohlcuje a zároveň mi vzlína z hlbín lona do všetkých údov a ďalej, až do tých ostrých kovových pút.

„Ja neviem!“ Vykríknem. „Pretože môžem! Pretože ťa milujem! Prosím, Christian.“

Hlasno zastoná a ponára sa do mňa až po okraj, a potom znova a znova, nemilosrdne, a ja som stratená, len skúšam nejako prijať všetku tú slasť. Je ohromujúce... je ochromujúce... túžim po tom, aby som mohla prepnúť nohy a kontrolovať ten blížiaci sa orgazmus, ale nemôžem... som bezmocná. Som jeho, len jeho, môže si so mnou robiť, čo chce... Do očí sa mi tlačia slzy. Je to príliš silné. A nedokážem ho zastaviť. Nechcem ho zastaviť... Chcem... Ja chcem... nie, to nie... to je proste...

„To je ono,“ precedí Christian. „Vnímaj to, bejby!“

A ja sa pod ním trieštim, zas a zas, stále dokola, hlasno kričím, pretože ma ten orgazmus trhá na kusy, spaľuje ma ako nejaký ničivý požiar, ktorý pohlcuje všetko; pohlcuje ma celú vo svojom víre a vyvrhuje z plameňov úplne zničenú, sa slzami na lícach a telom pulzujúcim v krči.

Len nejasne vnímam, že si Christian kľaká, stále v mojom vnútri, a dvíha si ma do lona. V jednej ruke zvierá moju hlavu, druhou mi podopiera chrbát a búrlivo vrcholí, priamo vo mne, zatiaľ čo moje útroby stravujú ďalšie a ďalšie záchvevy a následné otrasy. Je to úplne vyčerpávajúce, je to peklo... je to raj. Je to pôžitok, ktorý sa vymkol kontrole.

Christian mi strháva masku a bozkáva ma. Bozkáva ma na oči, na nos, na líca. Tlačí moju tvár v dlaniach a bozkami zbiera moje slzy.

„Ja ťa milujem, pani Greyová,“ vydýchne. „Aj keď ma tak rozčuluješ – cítim sa s tebou taký živý.“ Nemám silu otvoriť ústa alebo aspoň oči, aby som na to nejako zareagovala. Opatrne ma pokladá späť na posteľ a sám sa dvíha.

Nemo zaprotestujem. On vstáva z postele a odomyká mi putá. Keď som voľná, jemne mi masíruje zápästia a členky, potom sa položí vedľa mňa a pritiahne si ma do náručia. Naťahujem si nohy. Ach, bože, to je skvelý pocit. Celá sa cítim skvele. To bol, nepochybne, ten najintenzívnejší orgazmus aký som kedy prežila. Hmm... Christian Grey a jeho sex za trest.

Naozaj budem musieť hnevať častejšie.

Prebúdza ma nutkavý tlak v podbrušku. Keď otváram oči, som dezorientovaná. Vonku je tma. *Kde som to? V Londýne? V Paríži?* Aha – na tej lodi vlastne. Cítim, ako sa hojdá a nakláňa na vlnách a počujem tichý chod motorov. My plávame... *To je zvláštne.* Christian je vedľa mňa a pracuje na svojom notebooku, ležérne oblečený do bielej ľanovej košele a bavlnených nohavíc, bosý. Ešte má mokré vlasy, cítim jeho sprchový gél a tú typickú vôňu, jeho vôňu... *Hmm.*

„Ahoj,“ zavrnie a uprie na mňa hrejivý pohľad.

„Ahoj,“ usmejem sa. Zrazu cítim taký ostych. „Ako dlho som spala?“

„Iba hodinku... približne.“

„My plávame?“

„Myslel som si, že keď sme včera večerali vonku a išli na ten balet a do kasína, mohli by sme sa dnes pre zmenu najesť na lodi. Taký pokojný večer vo dvojici.“

Usmejem sa na neho. „A kam máme namierené?“

„Cannes.“

„Tak dobre.“ Naťahujem sa, som taká stuhnutá. Ani nekonečné množstvo hodín strávených s Claudom by ma nedokázalo pripraviť na toto popoludnie.

Opatrne sa dvíham, musím si odskočiť. Natiahnem sa pre hodvábný župan a chvatne sa doň halím. Prečo sa zrazu tak hanbím? Cítim na sebe Christianove oči. Keď k nemu vzhliadnem, klopí ich späť k notebooku, obočie stiahnuté. Prečo sa tak mračí?

Zatiaľ čo si v kúpeľni neprítomne umývam ruky a spomínam na predošlú noc v kasíne, roztvára sa mi župan. V šoku na seba pozerám do zrkadla.

No to snáď nie! Čo mi to urobil?

Kapitola 3

Zdesene sledujem červené škvrny na mojej hrudi. *Cucfleky?! Ja mám cucfleky!* Som vydatá za jedného z najváženejších podnikateľov v Štátoch a on mi urobil hlúpe cucfleky. Ako to, že som nevnímala, že mi ich robí? Cítim, ako červeniem. Faktom je, že to viem úplne presne – pán Orgazmus na mne totiž práve uplatňoval umenie jemnej sexuálnej motoriky.

Moje podvedomie vykukne spoza svojich polmesačných okuliarov a nesúhlasne zamľaská, zatiaľ čo moja vnútorná bohyňa ďalej drieme v kresle – v úplnom bezvedomí. Zízam na svoj odraz v zrkadle. Moje zápästie lemujú začervenané podliatiny od pút. Niet pochyb o tom, že sa z nich stanú modriny. Skúmam aj členky – ďalšie podliatiny. Pri všetkých rohatých, vyzerám, akoby som sa priplietla do nejakej nehody. Znovu sa na seba pozerám a pokúšam sa nejako vstrebať to, ako vyzerám. Moje telo je zrazu také iné. Od tej doby, čo som spoznala Christiana sa pozvoľna mení... zoštíhlela som a tiež som sa dostala do kondície, vlasy mám lesklé a starostlivo zastrihnuté. Na rukách mám manikúru a na nohách pedikúru, obočie upravené a krásne tvarované. Prvýkrát vo svojom živote som ako zo škatuľky – až na tie odstrašujúce odtlačky lásky.

Na to, kde všade som ako zo škatuľky, teraz nechcem myslieť. Teraz som totiž poriadne naštvaná. Ako sa opovažuje takto si ma značkovat? Ako nejaký pubertiak. Za celý ten čas, čo sme spolu, mi nikdy cucflek neurobil. Vyzerám fakt príserne. A viem presne, prečo to urobil. Poondiaty maniak. *Tak!* Moje podvedomie si zakladá ruky na prsiach – *tentoraz to vážne prehnal*. Ráznym krokom opúšťam kúpeľňu a mierim priamo do šatne umiestnenej hneď oproti a dávam si pritom dobrý pozor, aby som ani letmo nemihla jeho smerom. Dávam si dole župan a obliekam sa do športových nohavíc a tielka. Rozpletám si vrkoč a rozčesávam strapaté vlasy kefou z malej toaletky.

„Anastasia,“ volá na mňa Christian a ja počujem, aký je neistý. „Si v poriadku?“

Ignorujem ho. *Či som v poriadku? To teda nie som*. Po tom, čo mi urobil, pochybujem, že si na seba po zvyšok medových týždňov vezmem plavky vcelku, nieto ešte vrchný diel niektorých z mojich nechutne drahých bikín. To pomyslenie ma zrazu úplne dopáli. *Čo si to dovoľuje?* Ja mu dám, *si v poriadku*, vypením a chytí ma zlosť. Aj ja sa viem správať ako pubertiačka! Cestou späť do spálne po ňom hodím kefu, otáčam sa a odchádzam – aj tak mi pritom neunikne jeho šokovaný výraz a blesková reakcia, kedy zdvíha ruky, aby si kryl hlavu, takže sa kefa bez efektu odráza od jeho predlaktia na posteľ.

S dupotom vybieham von z kajuty, mierim hore po schodoch a ďalej na palubu, po ktorej mašírujem až na čelo lode. Potrebujem nejaké miesto, kde by som vychladla. Je tma a vzduch je vlažný. Teplý vánok nesie z pobrežia vôňu Stredomoria s príchťou jazmínu a bugénvileí. *Fair Lady* bez námahy brázdi pokojné vody kobaltovo modrého mora. Opieram sa lakťami o drevené zábradlie a hľadím ku vzdialenej pevnine, na ktorej sa mihajú a poblikávajú malé svetielka. S hlbokým nádychom sa začínam pomaly upokojovať. Viem, že za mnou stojí skôr, kým ho počujem.

„Si na mňa naštvaná,“ konštatuje šeptom.

„Nehovor, Sherlock!“

„Ako veľmi?“

„Myslím, že na stupnici od jednej do desiatich som na päťdesiatke. Stačí?“

„Až tak?!“ vypustí prekvapene i ohromene zároveň.

„Hej. Som vytočená do nepričetnosti,“ osopím sa na neho.

Ďalej nič nehovorí, a keď sa k nemu otáčam, zisťujem, že na mňa upiera ten svoj nečitateľný pohľad. Ale ja z jeho výrazu a podľa toho, že sa ani nepokúša dotknúť sa ma, poznávam, že stráca pôdu pod nohami.

„Christian, musíš prestať s tou ustavičnou snahou prinútiť ma k poslušnosti. Vyjadril si sa úplne jasne už na pláži. A veľmi účinne, ak si spomínam.“

Úplne mimovoľne trhne plecami. „Aspoň už si ten vrchný diel nevyzlečieš,“ vrčí.

A to má akože ospravedlniť to, čo mi urobil? Upieram naňho nazúrený pohľad. „Nepáči sa mi, keď si ma takto značkuješ. Nie až tak veľmi, každopádne. To je hranica prípustnosti!“ sekнем po ňom.

„A mne sa nepáči, keď sa na verejnosti vyzliekaš. To je zase moja hranica prípustnosti,“ zavrčí.

„Dohodnuté,“ precedím cez zaťaté zuby. „Pozri sa na mňa!“ Sťahujem si tieľko, aby som odhalila hornú časť svojho hrudníka. Christian na mňa strnulo zíza, pohľadom ale neopúšťa moju tvár. Má taký obozretný a neistý výraz – nie je zvyknutý vídať ma takto rozčúlenú. Vari naozaj nevidí, čo mi to urobil? Nechápe, ako absurdne sa správa? Mám chuť na neho kričať, ale ovládnem sa – nechcem na neho tak tlačiť. Bohvie, čo by to s ním urobilo. Nakoniec zažmurká a v geste zmierenia rezignovane zdvíha ruky.

„Tak dobre,“ povie chlácholivo. „Už mi to došlo.“

Aleluja!

„To je dobre!“

Zájde si rukou do vlasov. „Ospravedlňujem sa. Nehnevaj sa na mňa, prosím.“

Konečne vyzerá trochu kajúcne – a ešte navyše používa moje vlastné slová.

„Niekedy sa správaš tak nedospelo,“ mručím tvrdohlavo, ale nanešťastie už nezniem, a on to poznáva. Pristupuje ku mne bližšie a váhavo dvíha ruku, aby mi zastrčil vlasy za ucho.

„Ja viem,“ pripúšťa zvoľna. „Ešte sa toho musím veľa naučiť.“

Do hlavy sa mi vkrádajú slová doktora Flynnna... *Emocionálne je Christian adolescent, Ana. On toto obdobie života úplne preskočil. Vtedy zameral všetku svoju energiu na to, aby uspel vo svete obchodu, a dokázal to nad všetky očakávania. A jeho emocionálny svet teraz musí dozrieť.*

To ma trochu obmäkčí.

„To my obaja,“ povzdychnem si a opatrne mu kladiem ruku na hrud'. Neuhne hlavou tak, ako predtým, ale cítim z neho napätie. Dľaňou pokrýva moju ruku a venuje mi ten svoj plachý úsmev.

„Ja som sa práve naučil, že ste dobrý strelec s dobrou muškou, pani Greyová. To by som si nikdy nepomyslel, lenže ja ťa vždy tak nejako podcením. A ty ma zakaždým prekvapíš.“

Zdvihnem obočie. „Strelbu na terč som trénovala s Rayom. Hádzem a strieľam presne, pán Grey, a vy urobíte dobre, ak si to zapamätáte.“

„Vynasnažím sa, pani Greyová, alebo sa uistím, že sú všetky potenciálne projektily pribité a vy nemáte prístup k zbrani,“ uškrnie sa na mňa.

S prižmúrenými očami mu vraciam úšľabok. „Ale ja som vynaliezavá.“

„To teda si,“ zašepká a púšťa moju ruku, aby ma objal. Pritahuje si ma do náručia a zaborí nos do mojich vlasov. Tiež ho objímam, pevne ho k sebe pritisknem a cítim, ako sa postupne uvoľňuje.

„Je mi odpustené?“ Zisťuje ticho.

„A mne?“

Vnímam jeho úsmev. „Tebe áno,“ odpovedá.

„Takisto.“

A tak stojíme a držíme sa, moja urazenosť upadá do zabudnutia. On tak nádherne vonia, nech už sa správa ako pubertiak, alebo nie. Ako by som mu mohla odolať?

„Si hladná?“ pýta sa po chvíli. Oči mám zatvorené a hlavu si opieram o jeho hrud.

„Áno. Ukrutný. Všetka tá... ehm... aktivita, mi dodala tú správnu chuť k jedlu. Ale ja nie som na večeru oblečená.“ Som si istá, že moje tepláky a tielko by v jedálni neprešli.

„Mne sa takto páčiš, Anastasia. A okrem toho, táto loď je na celý týždeň len naša, môžeme sa tu obliekať, ako sa nám zapáči. Ber to ako ležérny utorok na Azúrovom pobreží. Aj tak som myslel, že sa najeme tu na palube.“

„Hmm, to by som rada.“

Dáva mi bozk – je ako úprimná žiadosť o odpustenie – a potom ruka v ruke prechádzame palubou až tam, kde už na nás čaká gaspacho.

Obsluha nám servíruje *crème brulée* a diskrétno zmizne.

„Prečo mi vždy zapleťáš vlasy?“ kladiem mu otázku čisto zo zvedavosti. Sedíme oproti rohu pri stole, bližšiu nohu mám omotanú okolo jednej jeho. Na chvíľu sa zarazí, keď siahla po svojej dezertnej lyžičke, a mierne sa zachmúri.

„Nechcem, aby sa ti do niečoho zaplietli,“ odpovedá ticho a na okamih sa stráca vo svojich myšlienkach. „Zvyk, povedal by som,“ dodáva. Znovu sa zamračí, tentoraz viac, jeho oči odrazu vyletia k tým mojím a zreničky má rozšírené náhlym znepokojením.

To nie! Na čo si asi spomenul? Bude to niečo bolestného, spomienka na rané detstvo, predpokladám. Toto mu nehodlám pripomínať! Nakláňam sa k nemu a prikladám mu prst na pery.

„Nie,“ zarazím ho. „Na tom nezáleží. Nemusím to vedieť. Bola som len zvedavá,“ utešujem ho s povzbudivým úsmevom. Jeho pohľad je sprvu ostražitý, ale po chvíli sa uvoľňuje, tá úlava je na ňom jasne zrejmá. Nakláňam sa a bozkávam ho do kútika úst.

„Lúbim ťa,“ vydýchnem a on ma obdarí tým srdcervúcim plachým úsmevom, pri ktorom sa roztáпам. „Vždy ťa budem milovať, Christian.“

„A ja teba,“ zahrkúta.

„Aj keď som neposlušná?“ vykleniem obočie.

„Práve preto, Anastasia,“ zaškerí sa na mňa.

Lyžičkou prelomím cukrovú škrupinu na dezerte a krútim pritom hlavou. Porozumiem vôbec niekedy tomuto mužovi? Mňam – ten krém je ale vynikajúci.

Kým čašník odnáša dezertné tanieriky, Christian siaha po fľaši ružového a dolieva mi pohárik. Kontrolujem, či už sme sami a pýtam sa ho:

„Čo si to mal s tým cikaním?“

„Určite to chceš vedieť?“ pousmeje sa a oči sa mu hriechne zalesknú.

„A nie snád?“ pozriem sa na neho cez mihalnice a uchlipnem si vína.

„Čím plnší máš močový mechúr, tým intenzívnejší je orgazmus.“

Červenám sa. „Aha. Jasne.“ To vysvetľuje mnohé.

Smeje sa na mňa, až príliš pobavene. Vari budem naveky krok za pánom Sexpertízom?

„No. Takže...“ Zúfalo sa snažím nájsť zámienku k zmene témy. Christian sa nado mnou zľutuje.

„Čo by si chcela robiť zvyšok večera?“ Nakláňa hlavu k plecu a predvádza ten svoj polovičný úsmev.

Čokoľvek budeš chcieť, Christian. Trebárs znovu otestovať práve prebranú teóriu? Pokrčím plecami.

„Ja v tom mám jasno,“ zapradie. Berie si pohárik s vínom, vstáva a ponúka mi ruku. „Pod.“

Chytám sa ho a on ma vedie do spoločenskej miestnosti.

Jeho iPod je pripojený k aparátúre na sekretári. Zapína ho a vyberá nejakú pesničku.

„Zatancuj si so mnou.“ Priťahuje si ma do náručia.

„Keď na tom trváš.“

„Trvám na tom, pani Greyová.“

Miestnosť plnia tóny tiahlej hojdavej melódie. Že by latinský rytmus? Christian sa s úsmevom na perách dáva do pohybu, doslova si ma podmaňuje, vznáša sa so mnou dookola.

Spieva nám k tomu muž s hlasom ako teplý roztavený karamel. Tú pieseň poznám, ale nedarí sa mi ju zaradiť. Christian ma ohýba do záklonu, až vykriknem prekvapením, ale potom sa rozosmejem. Usmieva sa, v očiach mu tancujú iskričky humoru. Potom ma dvíha a vzápätí prinúti urobiť otočku pod jeho pažou.

„Si skvelý tanečník,“ hodnotím. „Zdá sa mi, ako by som sama vedela tancovať.“

Na perách sa mu usídľuje taký záhadný úsmev, ale nepovie nič, a ja uvažujem nad tým, či je to preto, že si vybavil ju... pani Robinsonová, ženu, ktorá ho naučila tancovať... a trtkat'. Už nejaký ten čas som si na ňu nespomenula. Christian sa o nej od svojich narodenín už nezmenil, a pokiaľ viem, ich obchodné partnerstvo sa skončilo. Napriek tomu musím, hoci nerada, pripustiť, že ako učiteľka je vážne dobrá.

Znovu ma zakláňa a dáva mi letmý bozk.

„Tvoja láska by mi chýbala,“ pospevujem jeden z veršov textu.

„Tvoja láska by mi viac, než len chýbala,“ prehodí a znova ma zatočí. Potom mi na moje prekvapenie začína tichučko spievať do ucha.

Nahrávka končí a Christian na mňa zostáva hľadiť, pohľad má tmavý a zároveň iskrivý, všetok humor je preč, a ja zrazu sotva popadám dych.

„Pôjdeš so mnou do postele?“ vydýchne tak precítene, až sa mi z toho zovrie srdce.

Christian, mal si ma istú, už keď som povedala ,Áno‘ – pred dvoma a pol týždňami. Ale ja viem, že je to spôsob, akým sa mi ospravedľňuje a akým sa presviedča, že je medzi nami po tej hádke všetko v poriadku.

Keď sa prebúdzam, okrúhlymi okienkami už do kajuty preniká slnko a voda hádže prasiatka na strop. Christiana nikde nevidím. S malým úsmevom sa pretahujem. Hmm... sex za trest nasledovaný milovaním na udobrenie by som pokojne brala každý deň. Len žasnem nad tým, aké to je, líhať s dvoma rozdielnymi mužmi – s rozhnvaným Christianom, a potom s tým druhým, sladkým, dovoľ-mi-aby-som-si-ta-udobril-akokoľvek-budem-môcť. Je to veľmi chúlостivé, musieť sa rozhodnúť, ktorého z nich mám radšej.

Vstávam a odchádzam do kúpeľne. Otváram dvere a vnútri nachádzam Christiana, ako sa holí, celý nahý, až na uterák ovinutý okolo bokov. Otáča sa a venuje mi žiarivý úsmev, nezdá sa ani v najmenšom zaskočený mojím vpádom. Zistila som, že Christian nikdy nezamyká dvere, ak je jedinou osobou v miestnosti... jeho pohnútky sú znepokojujúce a ja sa nimi teraz nechcem zaoberať.

„Dobré ráno, pani Greyová,“ pozdraví ma usmievavo. Dobrá nálada z neho doslova sála.

„Dobré ráno aj vám,“ zaškerím sa na neho a ďalej sledujem, ako sa holí. Milujem to. Teraz dvíha bradu a dlhými rozhodnými ťahmi sa holí pod ňou. A ja sa pristihujem pri tom, ako nevedomky napodobňujem jeho pohyby. Presúvam hornú peru cez zuby, presne ako on, keď sa holí pod nosom. Otáča sa a usmieva sa na mňa, polovicu tváre má stále pokrytú penou na holenie.

„Bavíš sa dobre?“ pýta sa.

Ach, Christian, vydržala by som sa na teba pozeráť celé hodiny. „Je to jedno z mojich najobľúbenejších predstavení,“ priznávam a on sa nakláňa, aby mi vlepil rýchly bozk, pričom mi odtlačí penu na tvár.

„Mal by som ti to azda urobiť znova?“ zašepká šibalsky a dvíha ruku s holiacim strojčekom.

Našpúlím sa naňho. „Nie,“ zabručím a predstieram urazenosť. „Nabudúce radšej použijem vosk.“ Spomínam si na Christianov úžas, keď v Londýne zistil, že som si, zatiaľ čo odišiel na jednu zo schôdzok, čisto zo zvedavosti oholila celé lono. A prirodzene som to nevykonala k úplnej spokojnosti pána Náročného...

„Čo si si to preboha urobila?“ vyhrkne Christian. Nedokáže skryť zdesené pobavenie. Sadá si v posteli nášho apartmánu v hoteli Browns blízko Piccadilly, rozsvieti lampičku a zapichuje do mňa prekvapený pohľad, pery sformované do prekvapeného O. Musí byť zhruba okolo polnoci. V tvári získavam farbu porovnateľnú s farbou obliečky v herni a snažím sa stiahnuť si saténovú košielku tak, aby to nevidel. Mávnutím ruky ma zaráža.

„Ana!“

„Ja... ehm... oholila som sa.“

„To vidím! Ale prečo?“ Smeje sa od ucha k uchu.

Ukrývam si tvár v dlaniach. Prečo sa tak hanbím?

„No tak,“ zavrnie a odťahuje mi ruky stranou. „Neschovávaj sa.“ Hryzie si peru, aby sa nesmial. „Tak mi to povedz. Prečo?“ V očiach mu tancujú iskričky pobavenia. Čo je na tom smiešne?

„Prestaň sa mi posmievat.“

„Ja sa ti neposmievam. Prepáč. Len mám... radosť,“ povie.

„Aha...“

„Tak hovor. Prečo?“

Zhlboka sa nadýchnem. „Dnes ráno, keď si odišiel na to rokovanie, išla som sa osprchovať a nejako som si vybavila tie tvoje pravidlá.“

Len zamrká. Rozjarenosť z jeho výrazu sa niekam vytratila, teraz ma sleduje skôr obozretne.

„Jedno po druhom som si ich prechádzala a spomínala, ako na mňa predtým pôsobili. A keď som sa dostala k salónu krásy, napadlo mi... že je to niečo, čo by ti mohlo urobiť radosť. Na vosk som ale nemala dosť odvahy,“ môj hlas postupne slabne, až ma takmer nepočuť.

„Teda, Ana,“ vydýchne. Nakloní sa a nežne ma pobožká. „Ty si úžasná,“ šepká mi do pier a ďalej ma bozkáva a drží mi hlavu v dlaniach.

Obaja už sme riadne zadýchaní, keď sa nakoniec dvíha a opiera o lakeť. Do očí sa mu vracia neviazanosť.

„Myslím, že by som mal vykonať dôkladnú kontrolu vašej vlastnoručnej práce, pani Greyová.“

„Čože? Nie!“ *To si snáď robí...?!* Zakrývam sa, aby som si chránila svoju nedávno vyrúbanú holinu.

„Žiadne také, že nie, Anastasia.“ Chytá ma za ruky a vykrúca mi ich do strán, šklbne sa tak, že sa mi ocitá medzi nohami a ruky mi špendlík k posteli. Zároveň na mňa vrhá pohľad, ktorým by mohol podpáliť bútlavý strom, ale skôr než ma ním dočista spáli, zohne sa a vydá sa svojimi perami na južnú púť, dolu po mojom nahom bruchu a v ústrety môjmu rozkroku. Zvíjam sa pod ním, ale potom sa pomaly zmierujem so svojím osudom.

„Ale, ale, čo to tu máme?“ Christian ma zľahka bozkáva tam, kde som, až do dnešného rána, mala chĺpky – potom sa o mňa otrie pichľavou bradou.

„Ach!“ Vykriknem. *Panebože... som taká citlivá.*

Christianove oči sa dvíhajú k mojim, tie jeho sú plné hriešnej túžby. „Zdá sa, že si tu kúsok vynechala,“ poznamená a zase o kúsok nižšie ma zľahka pošticuje.

„A dočerta,“ zakľajem a dúfam, že tým jeho všetečný prieskum utnem.

„Mám nápad.“ Nahý vyskakuje z postele a hrnie sa do kúpeľne.

Pre všetko na svete, čo zase vymyslel? O pár okamihov sa vracia, nesie pohár s vodou, téglík, môj holiaci strojček, jeho holiacu štetku, penu a uterák. Vodu, štetku, penu a holiaci strojček položí na nočný stolík. Potom na mňa uprie významný pohľad a pozdvihne ten uterák, čo má v ruke.

To nie! Moje podvedomie necitlivo odkladá Zobrané spisy Charlesa Dickensa, vyskakuje z ušiaka a zaráža si ruky v bok.

„Nie. Nie. Nie,“ protestujem priškrtené.

„Pani Greyová, keď už sa niečo robí, malo by sa to urobiť poriadne. Zdvihni tie boky.“ V jeho očiach sa odohráva letná búrka.

„Christian! Ty ma holiť nebudeš.“

Nakláňa hlavu nabok. „Prečo by nie?“

Cítim, ako ma zalieva červeň... vari to nie je zrejmé? „Pretože... je to príliš...“

„Intímne?“ zašepká. „Pre intímnu chvíľku s tebou by som vraždil, Ana – to predsa vieš. Po všetkom, čo už sme spolu robili, na mňa teraz nechod' s hanblivosťou. Okrem toho, poznám túto časť tvojho tela lepšie ako ty.“

Zízam naňho so spadnutou sánkou – tá arogancia... Teda, má pravdu – ale aj tak. „Proste to je zlé!“ Zniem upäto a navyše kňučím.

„Nie je na tom nič zlé – je to vzrušujúce.“

Tak vzrušujúce? Naozaj? „Toto ťa vzrušuje?“ Akosi nedokážem potlačiť ohromenie.

Odfrkne si. „Čo by si povedala?“ Ukáže očami dole. „Chcem ťa oholiť,“ vydýchne potom.

Ach bože. Čert to ber. Líham si na chrbát a prehadzujem si predlaktie cez tvár, aby som sa na to nemusela pozerať.

„Tak do toho, keď ti to urobí radosť. Ty si taký nemravný, Christian,“ dodávam, keď dvíham boky a on mi pod ne podsúva uterák. Dáva mi bozk na vnútornú stranu stehna.

„Eh, bejby, to máš teda recht.“

Skôr počujem, ako vidím šplechnutie vody pri ponorení šetky do pohára. Potom ňou jemne zakrúži v tégliku. Posteľ sa mierne rozkľáva, keď si na ňu kľakne, potom ma berie za ľavý členok a rozťahuje mi nohy. „Teraz by som ťa najradšej spútal,“ zavrnie.

„Sľubujem, že budem držať.“

„Tak dobre.“

Keď mi prejde napenenými štetinami po lonovej kosti, zalapám po dychu. Je to teplé. Voda v pohári musí byť horúca. Trochu sa zavrtím. Štekli to... ale príjemne.

„Drž,“ napomína ma Christian a znova na mňa nanáša penu. „Lebo ťa *fakt* spútam,“ hrozí mi ponuro a mňa slastne zamrazí pozdĺž chrbtice.

„Už si to niekedy robil?“ Pýtam sa neisto, keď siahá po holení.

„Nie.“

„Aha. To je dobre,“ usmejem sa.

„Ďalšia premiéra, pani Greyová.“

„Hmm. Mám rada premiéry.“

„Ja tiež. Tak ideme na to.“ A s citom, ktorý mi vyráža dych, prvýkrát prechádza britvou po mojej citlivej pokožke.

„Nehýb sa,“ vydýchne neprítomne a ja vďaka tomu poznávam, že sa urputne sústreďí.

Trvá to len pár minút, než siahne po uteráku a utrie do neho zvyšky peny.

„Tak – teraz je to lepšie,“ hodnotí zamyslene a ja konečne dvíham ruku, aby som sa na neho pozrela, práve keď si sadá, aby mohol obdivovať svoje dielo.

„Si spokojný?“ pýtam sa priškrtené.

„Veľmi.“ Dvíha pery do hriešneho úsmevu a pomaly do mňa zasúva jeden prst.

„Uznaj, že to bola zábava,“ doberá si ma s rozjareným pohľadom.

„Pre teba možno.“ Pokúšam sa zníť pohoršene – lenže on má pravdu... Naozaj to bolo... vzrušujúce.

„Pokiaľ si spomínam, tak dôsledky toho činu boli veľmi uspokojivé.“ Christian sa otáča, aby sa doholil, a ja prudko klopím pohľad k svojim prstom. Áno, to v skutku boli. Vo sne by mi nenapadlo, že bez chĺpkov je to také iné.

„Ale no tak, len ťa hnevám. Robil som len to, čo by mali muži beznádejne zamilovaní do svojich žien robiť, nemyslíš?“ Nadvihuje mi bradu a pozorne sa na mňa pozerá, jeho oči sú zrazu plné obáv, ako sa snaží odhadnúť, čo sa mi preháňa hlavou.

Hmm... nadišiel čas odplaty.

„Sadni si,“ prikazujem mu ticho.

Nechápavo zažmurká. Jemne ho tlačím kúpeľňou smerom k osamelej bielej stoličke. Dosadá na ňu a vrhá na mňa zmätený pohľad. A ja mu beriem z ruky holenie.

„Ana...“ varuje ma, keď mu dôjde, čo mám za lubom. Ohýbam sa a bozkávam ho.

„Zakloň hlavu,“ zašepkám.

Zaváha.

„Zub za zub, pán Grey.“

S pobaveným zdesením si ma ostrážito premeriava. „Vieš vôbec, čo robíš?“ Uisťuje sa zastretým hlasom. Schválne pomaly vrtím hlavou a snažím sa tváriť tak vážne, ako sa to len dá. S krátkym potrasením hlavou zatvára oči, potom ju odovzdane zakláňa.

No teda! On ma fakt nechá, aby som ho oholila. Moja vnútorná bohyňa si prepína a preťahuje ruky, s prstami vzájomne prepletenými a dlaňami vytočenými von sa rozcvičuje. Neisto mu vchádzam prstami do ešte vlhkých vlasov na čele a pevne ich zovriem, aby som si ho za ne podržala. Christian kŕčovito zatína viečka, dýcha cez pootvorené pery. Veľmi jemne mu prikladám britvu ku krku,

stúpam nahor k brade a tvorím v pene na jeho koži cestičku. S úľavou si vydýchne.

„Vari si si myslel, že ti ublížim?“

„Nikdy neviem, čo sa chystáš urobiť, Ana. Ale toto som si nemyslel – teda, že by si mi ublížila úmyselne.“

Znovu mu prechádzam strojčekom po krku a tak rozširujem pruh holej kože v pene.

„Úmyselne by som ti nikdy neublížila, Christian.“

Otvára oči a ovíja okolo mňa paže, a ja mu ďalším ľahkým ťahom schádzam po spánku pod bokombradou.

„Ja viem,“ povie a nastavuje tvár tak, aby som mu mohla doholiť ten zvyšok. Ešte dva pohyby a som hotová.

„A je to, a ani kvapka krvi nazmar,“ usmievam sa pyšne.

Sunie mi dlaň nahor po nohe, až mi vyhrnie košielku, a sťahuje si ma obkročmo do lona. Zapieram sa mu rukami o nadlaktie. Je naozaj poriadne svalnatý.

„Môžem ťa dnes niekam vziať?“

„My sa snáď nebudeme opalovať?“ ironicky dvíham obočie.

Nervózne si navlhčí pery. „Nie. Dnes nie. Myslel som, že ti to tak bude vyhovovať.“

„No, keď už si si ma tak označoval a tým mi to vlastne zatrhol, tak dobre. Prečo nie?“

Múdro sa rozhoduje ignorovať môj sarkastický tón. „Je to kus cesty, ale podľa toho, čo som o tom čítal, to stojí za návštevu. Aj otec mi to odporučil. Je to malá dedinka, Saint Paul de Vence. Je v nej pár galérií. Myslel som si, že by sme tam mohli vybrať pár obrazov alebo sôch do nového domu, ak sa nám tam bude niečo páčiť.“

No to ma podrž. Zakláňam sa a vrhám naňho prekvapený pohľad. Umenie... on chce nakupovať umelecké výtvary. Ako by som ja mohla nakupovať umenie?

„Čo je?“ čuduje sa.

„Ja o umení nič neviem, Christian.“

Pokrčí pleciami a zhovievavo sa na mňa usmeje. „Jednoducho kúpime to, čo sa nám bude páčiť. Nebude to žiadna investícia.“

Investícia? Panebože.

„Čo?“ zopakuje.

Zavrtím hlavou.

„Pozri, ja viem, že sme ešte len pred pár dňami dostali návrhy od architektky – ale za pozretie nič nedáme, a to mestečko je starobylé, stredoveké.“

Aha, tá architektka. Prečo mi ju musí pripomínať? Elliotovu dobrú kamarátku, Giu Matteovú, ktorá robila aj na Christianovej chate v Aspene. Počas našich stretnutí sa na Christiana lepila ako kliešť.

„Čo zas?“ zvyšuje hlas. Znovu zavrtím hlavou. „Tak mi to povedz,“ trvá na svojom.

Ako by som mu asi mohla povedať, že nemám Giu rada? Moje antipatie sú čisto iracionálne. Nechcem sa stavať do úlohy žiarlivej manželky.

„Snáď sa na mňa ešte stále nehneváš kvôli tomu včerajšku?“ Povzdychne si a pritúli sa tvárou medzi moje prsia.

„Nie. Len mám hlad,“ zahováram to, plne si vedomá, že tým zbojím koncept jeho výsluchu.

„Tak prečo nič nepovieš?“ Dáva si ma dole z lona a sám sa dvíha.

Saint Paul de Vence je stredoveká opevnená dedina na vrchole kopca. Jedno z najmalebnejších miest, aké som kedy videla. Prechádzame sa s Christianom bok po boku krivolakými dláždenými uličkami, ruku mám zastrčenú v zadnom vrecku jeho šortiek. Taylor, a buď Gaston, alebo Philippe – nedokážem ich rozoznať – nás nasledujú. Prechádzame pozdĺž námestia tieneneného stromami, kde traja starší muži, z ktorých jeden má na hlave tradičný baret namiesto klobúka, hrajú pétanque. Je tu pomerne veľa turistov, ale ja som schovaná pod Chris-

tianovým ramenom a cítim sa dobre. Je toho tu toľko na pozeranie: úzke uličky a priechody vedúce na dvorce, ktorým vládnu prepracované fontány; staroveké i moderné sochy a fascinujúce malé butiky a obchodíky.

V prvej galérii Christian zablúdi pohľadom k erotickým fotografiám, ktoré sa ocitajú v našom zornom poli, medzi pery pritom jemne vsaje nožičku leteckých zrkadloviek. Obrázky sú prácou Florence D'Elleovej – znázorňujú nahé ženy v rôznych pózach.

„Po niečom takom som teda práve netúžila,“ zabručím nesúhlasne. Pripomínajú mi tú škatuľu s fotografiami, ktorú som našla v jeho šatni... v našej šatni. Zaujímalo by ma, či ju naozaj zničil.

„Ani ja nie,“ skonštatuje a zaškerí sa na mňa. Berie ma za ruku a vedie k ďalšiemu výkladu. Neprítomne sa zamýšľam nad tým, či by som mu nakoniec nemala dovoliť, aby ma fotil. Moja vnútorná bohyňa zúrivo prikyvuje na súhlas.

V ďalšom výklade sú umiestnené obrázky maliarky, ktorá sa špecializuje na figuratívne umenie – ovocie a zelenina v detaile a prevedené v nádherne bohatých farbách.

„Tieto sa mi páčia,“ ukazujem na tri obrázky papriék. „Pripomínajú mi, ako si u mňa krájal tú zeleninu,“ zasmejem sa.

Christian skrúti pery, keď sa márne snaží potlačiť vlastný smiech.

„Ja si myslím, že som sa tej úlohy zhostil celkom zdatne,“ poznamenáva nedotklivo. „Tak som bol trochu pomalý, no... A navyše,“ priťahuje si ma do náručia, „si ma rozptyľovala. Kam by si ich umiestnila?“

„Koho?“ Christian sa mi práve tvárou pritúlil až k uchu.

„Tie obrázky – kde by si ich chcela mať?“ Hryzie ma do lalôčika a ja to vnímam až v slabinách.

„V kuchyni,“ poviem.

„Hmm. Pekná predstava, pani Greyová.“

Zaostrím zrak na cenovku. Päťtisíc euro. *Pri všetkých svätých!*

„Sú strašne drahé!“ zarazím sa.

„No a?“ prehodí a ďalej sa venuje môjmu uchu. „Zvykaj si na to, Ana.“ Púšťa ma a uvoľnene kráča k pultu, za ktorým stojí mladá žena celá v bielom a zíza na neho s otvorenými ústami. Mám chuť prevrátiť oči, ale namiesto toho sa znovu zadívam na tie obrázky. Päťtisíc euro... Môj ty Bože.

Dali sme si obed a teraz sedíme pri káve v hoteli Saint Paul. Výhľad na okolitú krajinu mi berie dych. Vinice a polia slnečníc tvoria v rovine pod nami akúsi mozaiku, preloženú tu a tam nejakým tým úhladným francúzskym vidieckym domom. Je taký krásny a krištáľovo priehľadný deň, že vidíme až k moru, ktoré sa matne leskne na obzore. Christian ma vytrháva zo zasnena.

„Pýtala si sa, prečo ti zapletám vlasy,“ začína ticho. Tón jeho hlasu je alarmujúci. A tvári sa... prevínilo.

„Áno, pýtala.“ *Dočerta.*

„Tá feťáčka ma nechávala, aby som sa s tými jej hral. Teda myslím. Neviem, či je to spomienka, alebo len sen.“

Do hája! On hovorí o svojej pravej mame.

Pozera sa na mňa, jeho výraz je absolútne nečitateľný. A ja mám srdce až v krku. Ako mám asi na niečo také zareagovať?

„Páči sa mi, keď sa hráš s mojimi vlasmi,“ poviem váhavo.

Jeho pohľad zneistí. „Naozaj?“

„Naozaj.“ Je to pravda. Natahujem sa za jeho rukou. „Ja si myslím, že si svoju biologickú mamu miloval, Christian.“ Oči sa mu rozširujú, ale pôsobí ľahostajne. Nič nehovorí.

Nezašla som príliš ďaleko? *Tak predsa prehovor, Tieň môj – prosím.* Ale on mlčí ako zarezaný, upiera na mňa tie bezodne sivé hlbiny a ticho medzi nami narastá do obrovských rozmerov. Vyzerá taký stratený.

Pozrie dole na moju ruku, ktorá spočíva na tej jeho a nepatrne zvráští obočie.

„Povedz niečo,“ zašepkám, pretože už to ticho nemôžem vydržať. Zavrtí hlavou a dlho vydýchne.

„Poďme už.“ Pustí mi ruku a zodvihne sa. Jeho výraz zostáva prísne kontrolovaný. Zašla som snáď príliš ďaleko? Nemám zdanie. Srdce mi cez hrudný kôš spadne až na dno žalúdka. Netuším, či by som mala skúsiť zaviesť reč na niečo iné, alebo to jednoducho nechať tak. Rozhodnem sa pre tú druhú možnosť a poslušne ho nasledujem von z reštaurácie.

V peknej úzkej uličke ma vezme za ruku.

„Kam by si teraz chcela ísť?“

On hovorí! A nehnevá sa na mňa – vďaka Bohu. Vydýchнем úľavou a pokrčím plecami. „Úplne mi stačí, že sa so mnou rozprávaš.“

„Ty vieš, že sa o tom svinstve nerád bavím. Je to preč. Koniec,“ povie potichu.

Nie, Christian, to si len myslíš. Z tej myšlienky posmutniem a snáď prvýkrát mi napadá, či sa to vôbec niekedy skončí. Asi nie, už navždy si so sebou ponesie svojich päťdesiat tieňov... mojich päťdesiat Tieňov. A chcela by som ho vôbec meniť? Nie, nechcela – len do tej miery, aby sa cítil milovaný. Opatrne sa naňho pozriem. Je taký krásny – dokonca úchvatný – a je *môj*. A nie je to len kúzlo jeho takej dokonalej tváre a skvelej postavy, čo ma tak fascinuje. Skôr ma priťahuje to, čo sa ukrýva pod tou výstavnou škrupinou, niečo, čo si ma podmaňuje na všetkých úrovniach... jeho krehká, poranená duša.

Zhora na mňa vrhá ten svoj pohľad, napoly pobavený, napoly ostrážitý, celý žeravý. Potom si ma schová pod krídlo a spoločne si razíme cestu cez davy turistov až k miestu, na ktorom jedno z identických dvojčiat zaparkovalo priestranné Audi. Nechávam svoju ruku vklízuť do zadného vrečka Christianových šortiek, celá šťastná, že sa na mňa kvôli tej mojej domnienke nehnevá... ale aj tak – ktoré štvorročné dieťa nemiluje svoju mamu, nech už je akokoľvek zlá? Sťažka si povzdychnem a pritísnem sa k nemu ešte viac. Viem,

že je nám náš tím bodyguardov v päťách a nevdojak mi napadá, či vôbec jedli.

Christian sa zastavuje pred malým butikom s exkluzívnymi šperkami. Zahľadí sa do výkladu, potom na mňa. Berie mi voľnú ruku, prechádza palcom po blednúcej podliatine na zápästí, ktorú tam zanechali putá, a sústredene si ju prezerá.

„Nebolí ma to,“ uisťujem ho rýchlo.

Natáča sa tak, aby uvoľnil moju druhú ruku zo svojho vrecka. Tiež ju zovrie v dlani a jemne ju obracia a skúma. Začervenáný pruh mojej kože prekrývajú platinové Omegy, ktoré mi venoval pri raňajkách v to prvé ráno, ktoré sme spolu trávili v Londýne. Venovanie, ktoré je na nich vyryté, ma ešte neprestalo dojímať:

Anastasia
Si moje viac
Moja láska, môj život
Christian

Napriek všetkému, napriek celej tej jeho skurvenosti, dokáže byť môj manžel taký romantický. Zadávam sa dole na matné odtlačky pút na svojom zápästí. Ale na druhej strane, vie byť niekedy aj surový. Púšťa moju ľavačku, prstami mi dvíha bradu a starostlivo študuje môj výraz, oči doširoka otvorené a ustarostené.

„Nebolí to,“ opakujem. Priťahuje si moju ruku k perám a dáva mi mäkký ospravedlňujúci bozk na vnútornú stranu zápästia.

„Pod,“ vyzýva ma a vedie do obchodu.

„Ukáž.“ Christian mi pridržuje otvorený platinový, jemne zdobený náramok, za ktorý práve zaplatil. Je naozaj nádherný, prepracovaný do najmenšieho detailu – s jemnou rytinou v tvare drobných abstraktných kvietkov s malými diamantmi v ich strede. Pripevňuje mi ho na

zápästie. Je široký, skoro ako manžel, a tak mi pokrýva podliatiny. *A tiež stál zhruba tridsaťtisíc euro*, aspoň myslím - nedokázala som totiž tak presne sledovať francúzsku konverzáciu, ktorú Christian viedol s predavačkou. V živote som na sebe nemala nič také drahé.

„Tak, teraz je to lepšie,“ zamrmle.

„Lepšie?“ poviem a zdvihnem pohľad do jeho jasných očí, plne si vedomá toho, že tá vyziabnutá predavačka na nás zíza so žiarlivým a zamietavým výrazom v tvári.

„Ty vieš prečo,“ povie Christian neisto.

„Ja to nepotrebujem.“ Zatrasiem zápästím, až sa mi na ňom náramok pretočí. Popoludňajšie svetlo prenikajúce do butikú výkladom sa odrazí od platiny a diamantov a rozhodí po celom obchode malé dúhové odlesky.

„Ale ja áno,“ prednáša s naliehavou úprimnosťou.

Prečo? Prečo niečo také potrebuje? Má snáď výčitky? Kvôli čomu? Kvôli tým modrinám? Kvôli jeho mame? Kvôli tomu, že sa mi nezveril? *Ty môj Tieň.*

„Nie, Christian, to teda nepotrebuješ. Už si mi toho dal toľko: čarovné medové týždne, Londýn, Paríž, Azúrové pobrežie... seba. Som tá najšťastnejšia žena,“ šepkám a jeho výraz sa konečne uvoľňuje.

„Nie, Anastasia, to ja som ten najšťastnejší chlap.“

„Ďakujem.“ Dvíham sa na špičky, ovíjam mu paže okolo krku a bozkávam ho... nie preto, že mi dal ten náramok, ale preto, že mi dal seba.

Ale aj tak je mlčanlivý, keď sa ocitneme späť v aute. Hľadá von na oslnivé polia slnečníc. Ich kvety sa otáčajú za popoludňajším slnkom a kúpu sa v jeho svite. Jedno z dvojčiat – myslím, že Gaston – šofériuje a Taylor sedí vpredu vedľa neho. Christiana očividne niečo trápi. Beriem ho za ruku a povzbudivo ju stisnem. Otáča sa na mňa, potom sa vyvlečie z môjho zovretia a natáhuje sa, aby mi namiesto toho polo-

žil dlaň na koleno. Mám na sebe krátku nabieranú modrobielu sukňu a modré vypasované tričko bez rukávov. Christian akoby zaváha, a ja neviem, či sa v ďalšom okamihu vydá po mojej nohe nahor alebo nadol. V dôsledku ľahkého dotyku jeho prstov som napätá očakávaním, dych sa mi kráti. Čo asi urobí? Pohne rukou smerom dole a zrazu ma chytá za členok a priťahuje si moju nohu do lona. Natáčam sa, takže k nemu sedím čelom.

„Tú druhú chcem tiež.“

Nervózne strelím očami po Taylorovi a Gastonovi, ktorí odhodlane sledujú cestu vpredu a váhavo dvíham do Christianovho lona aj druhú nohu. S úplne chladným pohľadom siahne po tlačidle umiestnenom na svojich dverách a stlačí ho. Priamo pred nami sa začína vysúvať ľahko tónovaná zástena a za desať sekúnd už máme solídne súkromie. Páni... už je jasné, prečo je toto auto vzadu také priestranné.

„Chcem sa ti pozrieť na členky,“ ponúka mi ticho na vysvetlenie. Z jeho pohľadu naraz srší úzkosť. On chce vidieť tie modriny od pút? *To snáď...* A to som si myslela, že si užijeme nejakú zábavu. Ak tam nejaké modriny mám, skrývajú sa pod pásikmi sandálov. Nepamätám si, že by som tam nejaké dnes ráno videla. Veľmi jemne mi palcom obtiahne kontúru pravého priehlavku a ja sa zavrtím. Všimam si úsmev, ktorý mu pritom pohráva na perách. Zručne mi rozopína remienok jednej topánky a jeho úsmev pri konfrontácii s tmavším pásom na mojej koži vädne.

„Nebolí,“ zašvitorím. Krátko sa na mňa zahľadí, tvári sa posmutnelo, pery pevne stiahnuté. Krátko prikývne, akože mi verí, zatiaľ čo ja ten sandál striasam a nechávam ho spadnúť na podlahu. Lenže Christian už ma nevníma. Je opäť nesústredený a zahľbený, mechanicky ma hladí po nohe a znovu sa otáča k oknu, z ktorého upiera zamyslený pohľad.

„No tak. Čo si čakal?“ vydýchnem mäkko. Letmo sa na mňa pozerie a zarazene pokrčí ramenami.

„Nečakal som, že sa budem pri pohľade na tie modriny cítiť práve takto,“ prehovorí ticho.

Prosím? V jednej chvíli je zamlknutý a vzápätí ústretový? To je také... *typické!* Ako s ním mám asi držať krok?

„A ako sa teda cítiš?“ pýtam sa mierne.

Spriama sa mi pozrie do očí, z tých jeho sála bezútešnosť. „Nepríjemne,“ zamručí.

To nie! Odopínam si pás, prisuniem sa k nemu bližšie a nohy si nechávam na jeho kolenách. Mám chuť mu na neho vyliezť celá a objasť ho, a aj by som to urobila, keby vpredu sedel len Taylor. Lenže vedomie, že je tam aj Gaston, ma zaráža, a to napriek tomu pohárik, čo mám v sebe. Kiež by bola väčšia tma. Aspoň ho beriem za obe ruky.

„Sú to tie cucfleky, čo sa mi nepáči,“ šepkám. „Všetko ostatné... čo si robil,“ znižujem hlas ešte viac, „s tými putami, to sa mi páčilo. Teda, viac, než len páčilo. Bolo to úžasné. Môžeš mi to pokojne urobiť znovu.“

Trochu si poposadne. „Hovoríš úžasné?“ Moja vnútorná bohyňa zaujato dvíha oči od Jackie Collinsovej.

„Presne tak,“ usmejem sa. Vtlačím nohy do jeho čoraz pevnejšieho rozkroku a skôr vidím, ako počujem, ako do seba pootvorenými ústami prudko vtahuje vzduch.

„Naozaj by ste mali mať zapnutý pás, pani Greyová,“ upozorní ma zhrubnuto, a ja ho zovriem medzi chodidlami. Vydýchne a s tmavnúcim pohľadom mi varovne chňapne po členku. Chce snáď, aby som prestala? Alebo pokračovala? Vtom sa zarazí, z vrecka loví všadeprítomný BlackBerry, aby prijal hovor, a pohľadom kontroluje hodinky. Vrásky na čele sa mu prehlbujú o niečo viac.

„Barney,“ vyštekne.

Dočerta. Už zase nás ruší práca. Pokúšam sa mu dať dole nohu z lona, ale on zosilňuje zovretie okolo môjho členka.

„Vo výpočtovom stredisku?“ pokračuje neveriacky. „Aktivovalo to protipožiarny systém?“

Požiar?! Zosuniem z neho nohu – tentoraz ma púšťa. Sadám si späť na svoje miesto, zapínam si pás a nervózne sa pohrávam s náramkom za tridsaťtisíc euro. Christian znovu stláča tlačidlo na ručnej opierke svojich dverí a zosúva dole deliace sklo.

„Nieko zranený? A škody? Aha... Kedy?“ Christian sa zase pozerá na hodinky, potom si prečesá vlasy. „Nie. Ani hasičov, ani políciu. Teraz ešte nie.“

No to ma podrž! Oheň? V budove, kde má Christian kancelárie? Sledujem ho s otvorenými ústami a v hlave mi bzučí ako v úli. Taylor sa natáča, aby počul, čo Christian hovorí.

„To urobil? Dobre... Fajn. Chcem podrobnú správu o škodách. A kompletný súpis všetkých osôb, čo tam mali prístup v posledných piatich dňoch, vrátane upratovacej služby... Zožňte Andreu, nech mi zavolá... Áno, vyzerá to tak, že je argón rovnako účinný – je vážne na nezaplatenie.“

Správa o škodách? Argón? To slovo vo mne vyvoláva len vzdialenú spomienku na hodiny chémie – prvok periodickej sústavy, aspoň myslím.

„Uvedomujem si, že je skoro... Pošlite mi email do dvoch hodín... Nie, potrebujem byť v obraze. Ďakujem za zavolanie.“ Christian to položí a vzápätí vytáča na BlackBerry ďalšie číslo.

„Welch... Dobre... Kedy?“ Christian sa ešte raz pozerá na hodinky. „O hodinu... áno... Nepretržite... a ukladajte to niekam mimo... dobre.“ Položí.

„Philippe, potrebujem byť do hodiny na lodi.“

„*Monsieur.*“

Došľaka, je to Philippe, nie Gaston. Naše auto vyráža vpred.

Christian na mňa vrhá neidentifikovateľný pohľad.

„Stalo sa niekomu niečo?“ pýtam sa ho priškrteným hlasom.

Zavrtí hlavou. „Len veľmi malé škody.“ Natahuje sa po moju ruku, chyť mi ju a povzbudivo ju stisne. „Netráp sa tým. Mój tím už to

rieši.“ A v tú ranu je späť na koni – výkonný riaditeľ, v celej svojej nadradenosti a sebadisciplíne, bez stopy rozrušenia.

„Kde teda horelo?“

„Vo výpočtovom stredisku.“

„V Grey House?“

„Hej.“

Jeho odpovede sú úsečné, takže je jasné, že sa o tom nechce baviť.

„Ako to, že škody neboli veľké?“

„Výpočtové stredisko je vybavené najmodernejším protipožiar-
nym systémom.“

No jasné, že áno.

„Ana, prosím – nerob si s tým starosti.“

„Nerobím,“ zaklamem.

„Nevieme iste, či to nebolo podpaľačstvo,“ vyslovuje nahlas dom-
nienku, ktorá sa zatína priamo do stredu môjho strachu. Ruka mi
sama vystrelí ku krku stiahnutému obavou. Najskôr Charlie Tango
a teraz toto?

Čo sa stane nabudúce?

Kapitola 4

Som nervózna. Christian je zalezený v pracovni na palube lode už viac ako hodinu. Skúšala som si čítať, pozeráť sa na televíziu, opaľovať sa – samozrejme, úplne oblečená! Ale nedokážem sa uvoľniť... nedokážem sa zbaviť toho neodbytného nepokoja. Prezliekam sa do šortiek a trička, dávam si dole ten absurdne drahý náramok a pobe-riem sa nájsť Taylora.

„Pani Greyová,“ zdvihne vyľakane zrak od románu Anthonyho Burgessa. Sedí v malom salóniku pred Christianovou pracovňou.

„Rada by som si zašla na nákupy.“

„Iste, madam,“ povie a vstáva.

„Chcela by som ísť na skútri.“

Zľahka mu klesne sánka. „Ehm.“ Mračí sa a márne hľadá, čo by na to povedal.

„Nechcem s tým obťažovať Christiana.“

Potláča zafunenie. „Pani Greyová... uhm... myslím, že by sa to pá-novi Greyovi veľmi nepáčilo a ja by som si veľmi rád udržal prácu.“

No to snáď nie! Mám chuť na neho prevrátiť oči, ale namiesto toho ich privriem, sťažka si povzdychnem a nasadím výraz, o ktorom si

myslím, že jasne vyjadruje moje pohoršenie a frustráciu nad tým, že nie som pánom svojho vlastného osudu. Ale na druhej strane nechcem, aby sa Christian na Taylora hneval – alebo na mňa, keď už som pri tom. Rozhodne prejdem okolo neho, klopem na dvere pracovne a vstupujem dovnútra.

Christian telefonuje, opiera sa pritom chrbtom o mahagónový stôl. Dvíha ku mne oči. „Vydržte chvíľku, Andrea,“ poznamenáva vážne do telefónu. Potom sa s výrazom zdvorilého očakávania obracia ku mne. Prečo mám pocit, akoby som práve vošla do riaditeľne? Veď mi tento chlap včera nasadil putá. Ale ja nedovolím, aby mi naháňal strach, veď je to môj manžel, dofrasa. S narovnanými plecami sa na neho uvoľnene usmejem:

„Idem nakupovať. Beriem si so sebou ochranu.“

„Jasne, zober si jedno z dvojčiat a Taylora,“ inštruuje ma. A ja zrazu viem, že nech už sa deje čokoľvek, je to vážne, lebo sa ma na nič ďalšie nevypytuje. S pohľadom ukotveným v jeho očiach zostávam stať, uvažujem, či by som mu mohla nejako pomôcť.

„Ešte niečo?“ pýta sa ma. On chce, aby som už bola preč. Dočerta.

„Nepotrebuješ niečo?“ zaujímam sa. Usmeje sa, tým plachým úsmevom.

„Nie, bejby, všetko mám,“ uisťuje ma. „Personál sa o mňa postará.“

„Tak dobre.“ Chcela by som ho pobozkať. Veď je to môj manžel... Odhodlane k nemu pristúpim a na jeho prekvapenie mu dávam bozk.

„Andrea, ešte vám zavolám,“ zamručí. Pokladá BlackBerry na stôl za seba, priťahuje si ma do náručia a hladne sa mi vrhá na pery. Keď ma púšťa, som bez dychu. Jeho oči sú temné a plné túžby.

„Rozptyľuješ ma. Toto tu musím vybaviť, aby som sa mohol vrátiť k medovému týždňom.“ Ukazovákom obtiahne kontúru mojej tváre, zovrie mi bradu a dvíha mi ňou hlavu.

„Tak dobre. Ospravedlňujem sa.“

„Prosím, neospravedlňujte sa, pani Greyová. Mne sa vaše rozptýľovanie páči.“ Pobožká ma do kútika úst. „Bež míňať,“ vydýchne a prepúšťa ma.

„Rozkaz,“ usmejem sa na neho cestou z pracovne. Moje podvedomie krúti hlavou a prísne špúli pery. *Nejako si mu zabudla povedať, že ideš na skútri*, oborí sa na mňa preskakujúcimi hlasom. Ignorujem ho...

Taylor na mňa trpezlivo čaká.

„Tak, na veliteľstve je to vybavené... môžeme ísť?“ Usmejem sa na neho a snažím sa vo svojom hlase potlačiť sarkazmus. Taylorovi ujde uznanlivý úsmev.

„Pani Greyová, až po vás.“

Taylor mi trpezlivo vysvetľuje, na čo slúžia všetky tie kontrolky a ako sa skúter riadi. Vyžaruje z neho pokojná, prirodzená autorita – je to dobrý učiteľ. Nachádzame sa v motorovom člne hojdajúcom sa na vlnách pokojných prístavných vôd hneď vedľa *Fair Lady*. Zároveň nás sleduje Gaston, ktorého výraz zostáva ukrytý za slnečnými okuliarmi. Pri člne stojí ďalší člen posádky. Panebože – zamestnávam troch ľudí len preto, lebo chcem ísť na nákupy. Neuveriteľné.

Zapínam si záchrannú vestu a venujem Taylorovi žiarivý úsmev. Nastavuje ruku, aby mi pomohol nasadnúť.

„Pripevnite si ten pásik zo zapalovania k zápästiu, pani Greyová. Keby ste spadli, motor sa automaticky vypne,“ vysvetľuje.

„Jasné.“

„Pripravená?“

Nadšene zakývam hlavou.

„Naštartujte až vtedy, keď budete vyše metra od lode. My pôjdeme za vami.“

„Jasné.“

Odstrčí skúter od člna a ja sa hladko rozhodám smerom k prístavu. Keď mi potom dá rukou signál OK, stláčam tlačidlo zapalovania a prebúdzam motor k životu.

„Dobre, pani Greyová, a teraz s citom!“ kričí na mňa Taylor. Stlačím plyn. Skúter sa trhne dopredu a potom zdochne. *Dočerta!* Ako to Christian robí, že to vyzerá tak jednoducho? Skúšam to znova, a znova to zapichnem. *Dočerta! Dočerta!*

„S tým plynom musíte pozvoľna, pani Greyová,“ volá na mňa Taylor.

„No veď hej, stále,“ reptám si pod nos. Štartujem ešte raz, stláčam plynovú páčku naozaj jemne a stroj podo mnou sa pohne dopredu – a tentoraz sa nezastavuje. Áno! A pomaly sa sunie ešte ďalej. *Cha! Ono to ide!* Od radosti mám chuť zavýskať, ale ovládnem sa. Plynulo sa rozbieham od jachty smerom k pevnine. Za sebou počujem hluk motorového člna. Keď stlačím plyn ešte viac, skúter poskočí vpred a začína sa kĺzať po vodnej hladine. S tým teplým vánkom vo vlasoch a ľahkou spŕškou morskej vody po oboch bokoch sa cítim taká slobodná. To je *úlet!* Niet divu, že ma Christian nikdy nenechá šoférovať.

Namiesto toho, aby som namierila rovno k brehu a tým to potešenie ukončila, zahnem okolo staticky sa pohojdávajúcej *Fair Lady*. To je úžasný *úlet*. Ignorujem Taylora a všetkých tých divákov za mnou a zrýchľujem okolo jachty druhýkrát. Keď dokončujem okruh, zazriem na palube Christiana. Mám dojem, že na mňa hľadí s otvorenými ústami, aj keď je ťažké to posúdiť. Statočne dvíham jednu ruku z riadidiel a nadšene mu mávam. Vyzerá, ako by ho niekto vytesal z kameňa – ale nakoniec naťahuje jednu ruku v napodobenine strnutého mávnutia. Nejakو nedokážem zaradiť výraz jeho tváre, a niečo mi hovorí, že to ani nechcem – a tak mierim k prístavu, letím po modrastej hladine, ktorá sa blyští v popoludňajšom slnku.

V prístavisku čakám a nechávam Taylora, aby ma dobehol. Tvári sa absolútne meravo, až ma z toho pichne pri srdci, aj keď – Gaston

vyzerá, že sa celkom baví. Najskôr mi napadá, že sa chladné, americko-francúzske vzťahy dostali až na bod mrazu, ale potom sa dovtipím, že tým, kto ich narušil, budem pravdepodobne ja. Gaston skáče von z člna a priväzuje ho ku kotvovému kruhu, zatiaľ čo Taylor mi ukazuje, aby som zaparkovala pozdĺž nich. Veľmi pozorne navádzam skúter na miesto vedľa lode a zaraďujem sa k Taylorovi. Jeho výraz sa nepatrne uvoľní.

„Ešte vypnite to zapalovanie, pani Greyová,“ vyzýva ma chladne a siahne po riadidlách. Zároveň ťaťahuje ruku, aby mi pomohol do motorového člna. Rezko do neho skáčem, ohromená faktom, že som sa do neho skôr nezrútila.

„Pani Greyová,“ zažmurká Taylor nervózne a znovu sa zapýri. „Pán Grey nie je úplne nadšený z toho, že riadite vodný skúter.“ Od rozpakov sa skoro zvíja, a ja si domyslím, že musel cestou sem hovoriť s rozčúleným Christianom. *Ach, ty môj úbohý, patologickým ochrannárskym syndrómom postihnutý manžel, čo si s tebou len počnem?*

Venujem Taylorovi nevzrušený úsmev. „Chápem. Skrátka, Taylor, pán Grey tu nie je. A ak nie je *úplne nadšený*, mal by mať dostatok slušnosti, aby mi to povedal z očí do očí, až budeme späť na palube.“

Taylor mykne kútikmi. „Samozrejme, pani Greyová,“ odtuší ticho a podáva mi kabelku.

Keď vystupujem z lode, zachytávam útržok jeho zdráhavého, ale zároveň obdivného úsmevu. Zrazu mám chuť sa tiež usmiať. Pomaly nedokážem uveriť tomu, akú náklonnosť k Taylorovi cítim, ale naozaj sa mi nepáči, keď ma uráža – nie je to môj otec, ani manžel.

Doparoma, Christian je našťvaný – a práve teraz, keď má prečo sa báť. Na čo som to len myslela? Ako tak stojím na móle a čakám na Taylora, kým sa ku mne pripojí, cítim, ako mi v kabelke vibruje BlackBerry. Ako tón zvonenia pre Christiana mám nastavenú Your Love is King od Sade – len pre Christiana.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ odpovedá.

„Veď sa vrátim. Tak sa nehnevaj.“

Počujem, ako zalapá po dychu. „Uhm...“

„To ale bola zábava...“ zašepkám.

Vzdychne. „No, nerád by som vám tú zábavu kazil, pani Greyová. Len na seba daj pozor. Prosím.“

No to ma podrž! Mám povolené sa baviť! „Dám. Je niečo, čo by som ti mohla priviezt' z mesta?“

„Iba teba, pokiaľ možno vcelku.“

„Urobím pre to maximum, pán Grey.“

„To rád počujem, pani Greyová.“

„Snažíme sa potešiť navzájom,“ zasmejem sa.

Počujem aj jeho úsmev. „Volá mi niekto ďalší – tak neskôr, bejby.“

„Maj sa, Christian.“

Položí. Skútrová kríza je asi zažehnaná, povedala by som. Auto už čaká a Taylor mi pridržiaa otvorené dvere. Keď nastupujem, mrknem na neho a on pobavene potrasie hlavou.

V aute si v BlackBerry zapínam e-maily.

Od: Anastasia Greyová

Predmet: Ďakujem

Dátum: 17. 8. 2011, 16:55

Komu: Christian Grey

Že si nebol príliš nafučaný.

Od: Christian Grey

Predmet: Snažím sa zostať pokojný

Dátum: 17. 8. 2011, 16:59

Komu: Anastasia Greyová

Rado sa stalo.

Vrát' sa celá.

To nie je prosba.

x

Christian Grey,

Prehnane úzkostlivý manžel & výkonný riaditeľ

Grey Enterprises Holdings, s.r.o

Nad tou jeho odpoveďou sa pousmejem. Môj kontrolou posadnutý maniak.

Prečo som vlastne chcela ísť nakupovať? Veď nakupovanie nenávidím. Ale niekde hlboko v kútiku duše to viem, odhodlane prechádzam okolo všetkých tých značkových butikov Chanel a Gucci a Dior, až nakoniec v malom, preplnenom obchodíku pre turistov nachádzam liek na to, čo ma trápi. Je to drobná strieborná retiazka na členok, s malými srdiečkami a zvončekmi. Jemnučko cinká a stojí iba päť euro. Hneď si ju navliekam. To je pre mňa – toto sa mi páči. Okamžite sa cítim lepšie. Nechcem stratiť kontakt s dievčaťom, ktoré má rado takéto veci, nikdy. Pretože v tom kútiku duše tiež viem, že ma neohromuje iba Christian samotný, ale aj jeho bohatstvo. Zvyknem si na to vôbec?

Taylor s Gastonom sa za mnou svedomito predierajú popoludňajším davom turistov a ja čoskoro zabúdam, že ich mám za chrbtom. Chcela by som Christianovi niečo kúpiť, niečo, čo by odpútalo jeho pozornosť od toho, čo sa deje v Seattli. Ale čo kúpiť chlapovi, ktorý má všetko? Zastavujem sa na malom modernom námestíčku lemo-

vanom obchodmi a jeden po druhom ich skúmam pohľadom. Keď zazriem ten, v ktorom predávajú elektroniku, vybavuje sa mi naša dnešná návšteva galérie a tiež to, ako sme spolu boli v Louvri. Práve sme obdivovali Venušu Milósku...

V hlave mi znejú Christianove slová „*Nahé ženské telo? Všetci sa naň radi pozrieme. Ten pohľad milujeme, nech už je v mramore, oleji, zahalené v saténe, alebo na filmovom plátne.*“

Čo mi vnukne myšlienku, trúfalú myšlienku. Len potrebujem pomoc pri výbere toho pravého – a viem len o jedinom človeku, ktorý mi ju môže poskytnúť. Vyhrabem BlackBerry z kabelky a volám Jo-sému.

„Kto...?“ zamrmle ospalo.

„José, tu Ana.“

„Čau, Ana! Kde si? Si v poriadku?“ Teraz už znie oveľa čulejšie, zaujato.

„Som v Cannes, na juhu Francúzska, a v poriadku.“

„Juh Francúzsko, hej? V nejakom vyčačkanom hoteli?“

„Ehm... nie. Bývame na lodi.“

„Na lodi?“

„Na veľkej lodi,“ objasňujem to s povzdychom.

„No iste.“ Zrazu zaznie o poznanie chladnejšie. Doparoma, nemala som mu volať. Toto teraz riešiť nechcem.

„José, potrebujem poradiť.“

„Poradiť?“ Zaráža sa. „Jasná správa,“ povie tentoraz oveľa priateľskejším tónom. A tak mu vyklopím svoj úmysel.

O dve hodiny neskôr mi Taylor pomáha vystúpiť z motorového člna na schodíky vedúce na palubu. Gaston pomáha jednému členovi posádky so skútrom. Christiana nikde nevidím a tak s pocitom detského nadšenia bežím dole do našej kabíny, aby som mu tam zabalila darček.

„Bola si preč pekne dlho,“ vystraší ma Christian, práve keď prilepujem posledný kúsok lepiacej pásky. Otáčam sa a zisťujem, že stojí vo dverách a pozorne ma sleduje. *To ma podrž! Vari mám ešte stále problém kvôli tomu skútru?* Alebo je to tým požiarom v jeho kancelárii?

„Všetko pod kontrolou, vo firme?“ sondujem váhavo.

„Viac-menej,“ vzdychne a tvárou sa mu mihne mrzutý výraz.

„Trochu som míňala,“ priznávam a dúfam, že mu tým zdvihnem náladu, modlím sa, aby sa jeho mrzutosť neobrátila mojím smerom. Hrejivo sa na mňa usmeje, takže viem, že sme v pohode.

„Čo si kúpila?“

„Toto,“ dvíham nohu na posteľ a ukazujem mu retiazku.

„Veľmi pekné,“ zhodnotí. Pristupuje ku mne a dotýka sa zvončekov, až sa mi na členku ticho rozcinkajú. Znovu sa zamračí na tie modriny, čo mi ostali od pút, a zľahka po nich prejde končekmi prstov. Nahor po nohe mi stúpa príjemné mrazenie.

„A toto.“ Podržím pred ním škatuľu a dúfam, že ho to zaujme.

„Pre mňa?“ pýta sa prekvapene. Placho prikývnem. Berie si odo mňa darček a opatrne ním zatrasie. Rozžiarený tým svojím chlapčenským osľňujúcim úsmevom si sadá vedľa mňa na posteľ. Nahne sa ku mne, berie ma za bradu a pobožká ma.

„Ďakujem,“ povie skoro ostýchavo.

„Ešte si to neotvoril.“

„Bude sa mi to páčiť, nech už je to čokoľvek.“ Pozerá sa na mňa a oči mu žiaria. „Ja veľa darčiekov nedostávam.“

„Je ťažké ti niečo kupovať. Všetko už máš.“

„Hlavne mám teba.“

„To teda máš,“ škerím sa naňho a zľahka červenám. *Ach, Christian, ani nevieš ako veľmi.*

S baliacim papierom robí krátky proces. „Nikon?!“ Vrhá na mňa zmätený pohľad.

„Ja viem, že máš ten digitál, ale tento je na... ehm... portréty a tak. Dokonca sú tam dva objektívy.“

Nechápavo na mňa zažmurká.

„Proste dnes, v tej galérii sa ti páčili tie fotky Florence D'Elle. A tiež si pamätám, čo si hovoril v Louvri. A tiež na tie *ostatné* fotky.“ Prehltnem v snahe nevybaviť si obraz toho, čo som našla v jeho šatni.

So zadržaným dychom sa mu pomaly rozširujú oči, ako mu to dochádza, a ja rýchlo pokračujem, než stratím odvahu.

„Myslela som, že by si napríklad, ehm... chcel fotiť... mňa.“

„Fotiť. Teba?“ Zíza na mňa so spadnutou sánkou, darček na svojom lone už úplne ignoruje.

Prikývnem a zúfalo sa snažím odhadnúť, ako to vezme. Nakoniec znovu zide očami ku škatuli a s posvätnou úctou prejde prstami po obrázku fotoaparátu na jej čelnej strane.

Na čo len myslíš? Ach bože, toto nie je práve reakcia, ktorú som očakávala, a moje podvedomie ma počastuje pohľadom, akoby som bola nejaké tupé domestikované zviera a vyčítavo mi pripomína, že Christian predsa *nikdy* nereaguje podľa môjho očakávania.. Christian sa znovu zahľadí do mojich očí a tie jeho sú plné... čoho? Bolesti?

„Prečo si myslíš, že by som to chcel,“ pýta sa zmätene.

Nie, nie, nie! *Ved' si sám hovoril, že by sa ti to páčilo...*

„A nechcel snáď?“ opáčim a pritom odmietam moje podvedomie, ktoré sa pozastavuje nad tým, prečo by tak asi niekto chcel mať moje erotické fotky. Christian prehltnie a prehrabne si vlasy... vyzerá taký stratený, taký bezradný.

Začína hlbokým nádychom. „Ten druh fotiek bol pre mňa zvyčajne len bezpečnostnou poistkou, Ana. Ja viem, že som so ženami strašne dlho zaobchádzal ako s bezduchými objektmi,“ vysvetľuje, ale potom sa rozpačito odmlčí.

„A ty si myslíš, že ak ma budeš fotiť, tak..., zo mňa urobíš bezduchý objekt?“ V pľúcach mi zrazu neostáva jediná molekula vzduchu a z tváre mi mizne všetka krv.

On pevne zomkne viečka. „Hrozne ma to mätie,“ zašeptá. Keď znovu otvorí oči, jeho pohľad je rozjatrený a ostrážitý, plný nejakej neriedenej emócie.

Môžem za to ja? Moje poznámky ohľadom jeho mamy? Požiar v kancelárii?

„Prečo to hovoríš?“ hlesnem priškrtené, lebo sa mi panika už-už derie nahor hrdlom. Myslela som, že je šťastný. Že sme šťastní. Myslela som, že ho robím šťastným. Nechcem ho *miasť*. Naozaj ho mätiem? Mozog sa mi roztáča do maximálnych otáčok. U Flynna nebol už skoro tri týždne, nemôže to byť tým? Je to ten dôvod, prečo sa tu predou mnou sype? Do hája, nemala by som Flynnovi zavolať? A potom, v úplne jedinečnom záblesku mimoriadnej jasnozrivosti, mi to dochádza – ten požiar, Charlie Tango, vodný skúter... On má strach, bojí sa o mňa a vo chvíli, keď zazrel modriny na mojom tele, jeho strach sa zhmotnil. Riešil ich predsa celý dlhý deň a je z toho zmätený, pretože nie je zvyknutý sa cítiť nepríjemne, keď niekomu ublíži. Pri tom pomyslení mi prebehne mráz po chrbte.

Pokrčí ramenami a ako na povel sklopí oči k môjmu zápästiu, na ktorom som pôvodne mala ten náramok, čo mi kúpil dnes popoludní. Bingo!

„Christian, toto mi nevaďí,“ nastavujem mu pred oči ruku s blednúcimi podliatinami. „Mali sme únikové slovo. Dočerta – včera to bol *úlet*. Páčilo sa mi to. Tak už sa tým prestaň užierať – mám rada tvrdsí sex, už som ti to hovorila.“ Cítim, ako sa pýrim, keď sa snažím potlačiť vzrastajúcu paniku.

Upiera na mňa prenikavý pohľad a ja netuším, čo sa mu ženie hlavou. Zrejme premýšľa o mojich slovách, a tak zajakavo pokračujem.

„Je v tom ten požiar? Myslíš, že to nejako súvisí s Charlie Tango? To preto sa bojíš? Hovor so mnou, Christian – prosím.“

Ďalej na mňa zíza a mlčí, rozpína sa medzi nami rovnaké obľudné ticho ako dnes popoludní. *Doparoma!* On sa o tom so mnou bavíť nemieni, to je nad slnko jasné.

„Nepremýšľaj nad tým toľko, Christian,“ napomínam ho ticho a tie slová sa mi akoby ozvenou vrátia a vyvolajú vo mne rušivú spomienku na nedávnu minulosť – presne toto mi hovoril, keď sme riešili tú jeho hlúpu zmluvu. Natiahnem sa k nemu po škatuľu a otváram ju. Nehybne ma pozoruje – akoby som predstavovala nejakú fascinujúcu, mimozemskú formu života. S vedomím, že je fotoaparát pripravený na použitie, vylovím ho von a dávam dole kryt objektívu. Zameriam ním Christiana, takže sa jeho krásna tvár, teraz s úzkostným výrazom, objavuje v hľadáčku. Stlačím spúšť a držím ju tak dlho, až je celkovo desať obrázkov jeho znepokojenej tváre digitálne zachytených pre budúce generácie.

„Tak si teda urobím objekt ja z teba,“ zavrhním a znovu tlačím spúšť. Na poslednom obrázku sa mu sotva viditeľne dvíhajú kútiky. Stlačím to ešte raz a tentoraz už sa usmieva... len trochu, ale úsmev to je. Znovu podržím spúšť a sledujem v priamom prenose, ako sa predom mnou uvoľňuje, ako sťahuje pery a hravo ich na mňa špúli v komickom výraze namotivovaného modela, takže sa musím zasmiať. *Ach, vďaka Bohu.* Pán Náladový je späť – a nikdy predtým som ho nevidela radšej.

„Tak moment, ja som si myslel, že je to *môj* darček,“ protestuje namrzene, ale ja myslím, že si ma len doberá.

„Keď ja som ti ho zaobstarala pre zábavu a nakoniec sa z neho vyklul nástroj ženského nátlaku.“ Fotím ďalej, jeho portréty utešene pribúdajú, a ja v maximálnom priblížení pozorujem, ako sa mu v tvári usídľuje pobavený výraz. Lenže zrazu mu oťažie pohľad a tvári sa skôr ako dravec.

„Tak ty by si chcela nátlak?“ zapradie medovo.

„Čo ťa nemá. Žiadny nátlak,“ drmolím a ďalej ho zvečňujem.

„Dokázal by som vám predviesť prvotriedny nátlak, pani Greyová,“ pohrozí.

„Ja viem, že áno, pán Grey. Ved' to aj dosť často robíte.“

Tuhne mu výraz. *Dočerta*. Spúšťam foťák dole a spriama mu pozriem do očí.

„Čo sa deje, Christian?“ Môj hlas už div nekypí frustráciou. *Tak už mi to povedz!*

Nehovorí nič. *Pche!* Ten je taký neznesiteľný. Znovu si dvíham prístroj do úrovne očí.

„Tak rozprávaj,“ trvám na svojom.

„Nič,“ povie a znenazdania mi zmizne z hľadáčika. Jediným svižným pohybom zmetie škatuľu od foťáka na podlahu kabíny, pritom ma schytí a pritlačí chrptom na posteľ. Obkročmo si na mňa sadne.

„Hej!“ postážujem sa a ďalej fotím ako sa na mňa smeje a z očí mu sála temné odhodlanie. Chňapne po Nikone, chytí ho za objektív a zrazu je zo mňa namiesto fotografa objekt, pretože ho namieri na mňa a stlačí spúšť.

„Takže vy by ste chceli, aby som vás fotil, pani Greyová?“ odpovie pobavene. Všetko, čo z jeho hlavy vidím, sú neusporiadané vlasy a nádherne tvarované pery skrútené do šibalského úsmevu. „No, na začiatok, povedzme, by si sa mala smiať,“ vyhlási a voľnou rukou ma začne nemilosrdne štekliť pod rebrami, takže sa pod ním zvíjam a pištím a chichocem, až kým sa mi nepodarí zachytiť jeho zápästia v márnom pokuse ho zastaviť. Jeho úškrn sa ešte viac rozširuje a zatiaľ čo ďalej stláča spúšť, znova ma začína štekliť.

„Nie! Dost!“ vrieskam.

„To je vtip?“ zavrčí a odkladá prístroj vedľa nás, aby ma mohol mučiť oboma rukami.

„Christian!“ zachrčím a v rozosmiatom proteste zalapám po dychu. Nikdy predtým ma neštekliť. *Už dosť!* Snažím sa spod neho vykrútiť, hádzem hlavou z boka na bok, do toho sa smejem a chichocem a tlačím od seba obidve jeho ruky, lenže on je neúprosný – škerí sa na mňa a s gustom si ma vychutnáva.

„Christian, dost!“ žobrem a on hneď prestáva. Zovrie mi ruky a ako sa nado mnou týči, tlačí mi ich vedľa hlavy k posteli. Sotva lapám dych, lebo sa stále smejem. On je tiež celý zadychčaný a pozerá sa na mňa... ako vlastne? Dych sa mi zrazu celkom zastaví. Ohromene? S láskou? S posvätnou úctou? Panebože... *Ten pohľad!*

„Ty si taká nádherná,“ vydýchne.

Zízam na neho, do tej jeho drahej, najdrahšej tváre a topím sa v jeho intenzívnom pohľade. Vyzerá, akoby ma videl prvýkrát v živote. Pomaly sa ku mne skláňa, zatvára oči a začína ma bozkávať, pôsobí pritom ako očarovaný. Tá jeho reakcia vo mne prebúdzá túžbu... vidieť ho takto, takého uchváteného, uchváteného mnou. Púšťa moje ruky, zaplieta mi prsty do vlasov a jemne si ma za ne pridržuje. Aj moje prsty prenikajú do jeho vlasov a moje telo sa v reakcii na jeho bozk prebúdzá a rozochvieva. A znenazdajky sa podstata jeho bozku mení – už nie je nežný a posvätný a úctívý, ale prudký, vášnivý, hladný – jazykom si podmaňuje moje ústa, skôr berie, než dáva a zmocňuje sa ma s túžbou, ktorá hraničí so zúfalstvom. Spoločne s túžbou, ktorá sa mi búrlivo vlieva do žíl a cestou burcuje každú sval a nervové vlákno, pocítim aj záchvev strachu.

Ach, Tieň môj, čo sa to deje?

S prudkým nádychom zastoná. „Čo mi to robíš?“ vzdychne, akoby stratený a odhalený až na dreň. Znenazdajky sa pohne, ľahne si na mňa a tlačí ma k posteli – v jednej ruke drží moju bradu a druhou putuje dole po mojom tele, cez prsia, k pásu, na bok, až pod zadok. A znova ma bozkáva. Tlačí svoju nohu medzi moje, dvíha mi koleno, boky a trie sa o mňa lonom, ktoré sa cez šaty vzpína proti tomu môjmu. Zalapám po dychu a zakľučím mu do tváre, podriaďujem sa jeho horúčkovitému vzrušeniu. Nevnímam tie zvony, čo bijú na poplach niekde v ukrytom kúte mojej hlavy, viem, že ma Christian chce, že ma potrebuje, a že keď príde ku komunikácii, je toto jeho obľúbený spôsob vyjadrovania. Vraciam mu bozky s rovnakým zanietením, za-

tínam mu ruky do vlasov a pevne ich stískam medzi prstami. Chutí tak dobre a vonia ako... takto vonia len on, môj Christian.

Náhle ustáva, postaví sa a ťahá ma za sebou, takže končím postojačky pri posteli, priamo pred ním, celá zmámená. Rozopína mi gombík šortiek a zároveň klesá na kolená, jedným ťahom mi ich vyzlieka aj s nohavičkami, a skôr, než stihnem chytiť dych, ležím naspäť pod ním a vnímam, ako si rozopína zips. Pri všetkých svätých, on sa vyzliekať nebude, ani moje tričko. Chytá mi hlavu do dlaní a bez ďalších okolkov do mňa prudko vráza tak, až vykríknem – skôr od prekvapenia než kvôli niečomu inému – ale aj tak počujem, ako sykavo pretlačí vzduch cez zaťaté zuby.

„Ánooo,“ vzdychne mi potom do ucha. Na okamih úplne znehybnie, potom zakrúži bokmi a vtlačí sa ešte ďalej, takže znova zastonám.

„Ja ťa potrebujem,“ precedí hlbokým, chrapľavým hlasom. Zubami mi prechádza pozdĺž sánky, okusuje ju a saje, vzápätí ma znova divoko bozkáva. Ovíjam si okolo neho nohy aj ruky, držím ho v náručí a pevne ho k sebe tisnem, odhodlaná z neho sňať všetku ťažobu sveta a on sa začína hýbať... tak urputne, ako by sa do mňa chcel vtlačiť celý. Preniká do mňa, znova a znova, horúčkovo, primitívne, zúfalo a ja, skôr než sa odovzdám šialenému tempu, ktoré udáva, znova pomyslím na to, čo ho k niečomu takému núti, čo ho trápi. Lenže moje telo nado mnou preberá vládu a zmetie tie myšlienky niekam pod posteľ, nekompromisne v sebe koncentruje napätie a zanovito sa prepracováva k vrcholu. A ja sa v tých pocitoch topím, vychádzam Christianovi v ústrety, pohyb za pohybom. Počúvam jeho trhaný dych, ťažký a dravý, a to vedomie, že je do mňa dočista pohrúžený, telesne i duševne, ma núti hlasno stonať a lapať po dychu. Je v tom niečo neopísateľne zmyselné... v tom, ako ma chce. Už som blízko... len kúsok... a on ma ženie stále vyššie, podmaňuje si ma, berie si ma... a ja to tak chcem, chcem to tak veľmi... pre neho, pre seba.

„Pod' so mnou,“ zasipí a vzopne sa nado mnou tak, že mi nezostáva nič iné, než povoliť zovretie.

„Otvor oči,“ prikazuje mi. „Musím ťa vidieť.“ Jeho hlas je taký naliehavý a neoblomný. Na okamih zažmurkám a ten pohľad na neho, na to, ako sa nado mnou týči, na jeho neskrotný výraz, na jeho oči – divoké a sálajúce potrebou. Je to jeho láska a túžba, čo ma ako na povel zdoláva, a so zaklonenou hlavou ho v sebe trhavo stískam.

„Ach, Ana!“ vykrikuje a nasleduje ma. S posledným výpadom znehybnie a zrúti sa na mňa. Prevaľuje sa aj so mnou, takže končím ja na ňom, zatiaľ čo on je stále vo mne. Hneď ako sa z toho orgazmu trochu spamätám, mám chuť poznamenať niečo vtipné na tému nátlak na bezduchý objekt, ale radšej držím jazyk za zubami. Čo ja viem, akú má náladu. Dvíham hlavu z jeho hrude, aby som sa mu skúmavo zadívala do tváre. Oči má zatvorené a ruky pevne ovinuté okolo môjho trupu. Bozkávam ho na hrud' cez tenkú látku ľanovej košele.

„Povedz mi, Christian, čo sa deje?“ pýtam sa mierne a napäto čakám, či mi to náhodou nepovie teraz, keď je zmorený sexom. Cítim, ako sa okolo mňa jeho paže uťahujú ešte viac, ale je to jediná odozva. On skrátka neprehovorí. A zrazu prichádza vnuknutie.

„Sľubujem, že pri tebe budem stáť v chorobe aj v zdraví, v chudobe aj bohatstve, v radoostiach i strastiach,“ začínam odriekať.

Znehybnie. Urobí dovedna len jediný pohyb – vytreští na mňa tie hlboké oči – a ja pokračujem v recitácii môjho svadobného sľubu.

„Dávam ti slovo, že ťa budem bezpodmienečne milovať a podporovať v tvojej snahe a v твоjich snoch, že ťa budem ctíť a rešpektovať, že sa s tebou budem smiať aj plakať, zdieľať s tebou moje nádeje a sny a že ti prinesiem útechu v ťažkých časoch.“ Odmlčím sa, aby som ho prinútila prehovoriť. Strnulo na mňa zíza, pery má pootvorené, ale ďalej mlčí.

„A že ťa budem nosiť vo svojom srdci, kým nás smrť nerozdelí,“ vzdychnem.

„Eh, Ana,“ zašepká a znovu sa pretáča, čím prerušuje naše krehké spojenie. Teraz ležíme obaja na boku, naproti sebe. Hánkami prstov mu prejdem po tvári.

„Sľubujem, že budem teba aj náš vzťah opatrovať a pestovať hlboko vnútri môjho srdca,“ začína šepkať zastretým hlasom. „Dávam ti svoje slovo, že ťa budem nadovšetko milovať, v časoch dobrých aj zlých, v chorobe aj v zdraví, nech už nás život zavedie kamkoľvek. Budem ťa chrániť, dôverovať ti a rešpektovať ťa. Budem s tebou zdieľať tvoje radosti i strasti a budem ti oporou v časoch nepohody. Sľubujem, že sa o teba postarám a podporím ťa v tvojom úsilí a v твоjich snoch, že budem dbať o tvoje prania a o tvoje túžby, a že ťa budem chrániť po mojom boku. Všetko, čo je moje, je odteraz aj tvoje. Dávam ti svoju ruku, svoje srdce a svoju lásku, až kým nás smrť nerozdelí.“

Do očí mi vstupujú slzy. A jemu konečne povoľuje ten zovretý výraz.

„Neplač,“ zavrnie a palcom mi zachytáva jednu zatúlanú slzu.

„Prečo so mnou nehovoriš? Prosím, Christian.“

Zatvára oči, ako by ho to bolelo.

„Sľúbil som, že ti budem v časoch nepohody oporou. Prosím, nechci odo mňa, aby som ten sľub porušil.“

S povzdychom a absolútne beznádejným výrazom ku mne dvíha pohľad. „Bolo to podpaľačstvo,“ povie nakoniec jednoducho a zrazu vyzerá tak mlado a zraniteľne.

A dočerta.

„Najviac ma desí pomyslenie, že idú po mne. A ak idú po mne...“ zadrhne sa, neschopný to dopovedať.

„...mohli by dostať aj mňa,“ oduším šeptom. Christian zozelenie a ja viem, že som konečne našla prameň jeho strachu. Pohľadím ho po tvári.

„Ďakujem,“ vydýchnem.

Nechápavo pokrčí čelo. „Za čo?“

„Že si mi to povedal.“

Potrasie hlavou, na perách sa mu mihne tieň úsmevu. „Viete byť veľmi presvedčivá, pani Greyová.“

„A vy sa zase viete skvele rýpať vo svojich skrytých pocitoch a de-
siť sa nimi až na smrť. Takto pravdepodobne zomriete na srdcové zly-
hanie skôr, než budeš mať štyridsať, a ja ťa tu chcem mať oveľa dlhšie.

„Pani Greyová, to vy budete moja smrť. Keď som ťa videl na tom
skútri – skoro som dostal infarkt.“ Prevaľuje sa späť na chrbát a polo-
ží si predlaktie cez oči, dokonca cítim, ako sa pritom zachveje.

„Christian, je to len vodný skúter. Jazdia na ňom aj deti. Dokážeš
si predstaviť, čo to s tebou urobí, keď prídeme k tebe do Aspenu a ja
sa po prvýkrát v živote postavím na lyže?“

Zalapá po dychu a vrhá na mňa prekvapený pohľad, a ja mám chuť
sa rozosmiať, keď vidím ten zdesený výraz, čo sa mu usídlil v tvári.

„K nám,“ opravuje ma nekompromisne.

Ignorujem ho. „Už som dospelá, Christian a oveľa silnejšia, než
vyzerám. Kedy už to konečne pochopíš?“

Trhne plecami a nepatrne zovrie pery. Rozhodujem sa, že je načas
se zmeniť tému.

„Takže, ten požiar. Vie polícia o tom, že to bolo podpaľačstvo?“

„Áno,“ odvetí s vážnym výrazom.

„To je dobre,“ poznamenám.

„Naša ochrana sa teraz ešte sprísni,“ dodáva ešte vecne.

„To chápem.“ Blúdím očami dole po jeho tele. Stále má na sebe
šortky a košeľu a ja zase tričko. Ježiš – tak tomu hovorím bleskovka.
Zdá sa mi to smiešne.

„Čo?“ pýta sa Christian zmätene.

„Ty.“

„Ja?“

„Áno. Ty. Zostal si oblečený.“

„Aha.“ Ohodnotí sa pohľadom, potom sa znovu pozrie na mňa
a tvár mu rozčesne úsmev od ucha k uchu.

„Však viete, aké je pre mňa ťažké si pred vami ustrážiť ruky, pani
Greyová – zvlášť, keď sa smežete ako školáčka.“

No jasné – to šteklenie. Pche! Šteklenie! Prudko sa šklbnem a sadám si na neho, lenže on okamžite pochopí môj úmysel a chytá ma za obe zápästia.

„Nie,“ povie len – a myslí to vážne.

Našpúlím ústa, ale potom sa dovtipím, že na to zrejme ešte nie je pripravený.

„Nerob to, prosím,“ zašepká. „Toto by som nezniesol. Ani ako dieťa ma nikto neštekliť. Zmlkne a ja povolím ruky, aby som mu dala najavo, že už mi ich ďalej nemusí držať.“

„Vždy som pozoroval Carricka s Elliotom a Miou, ako ich štekliť a vyzeralo to ako strašná psina, ale ja som... ja...“

Prekrižim mu ukazovákom pery.

„Šššš, ja viem,“ zavrhnem a skloním sa, aby som mu vtlačila ľahký bozk na pery, tam, kde ešte pred chvíľou spočíval môj prst. Potom sa mu uvelebím na hrudi. Vnútri ma sa znovu prebúdzajú známe bolestivé pocity a hlboký smútok, ktorý nosím v srdci kvôli Christianovi – malému chlapcovi. A viem, že pre tohto muža urobím čokoľvek, pretože ho tak veľmi ľúbim.

Obopne ma pažami a zaborí nos do mojich vlasov, kde zhlboka vdychuje ich vôňu a pritom ma jednou rukou rytmicky hladí po chrbte. Nevie, ako dlho zostávame takto ležať, ale nakoniec to príjemné ticho medzi nami prelomím.

„Aký najdlhší čas si sa doposiaľ zaobišiel bez doktora Flynna?“

„Dva týždne. Prečo? Máš snáď nezvládnutelné nutkanie ma ešte štekliť?“

„Nie,“ usmejem sa. „Jednoducho si myslím, že ti pomáha.“

Christian si odfrkne. „To by aj mal, platím mu za to dosť.“ Zľahka ma potiahne za vlasy a vyvráti mi za ne hlavu, aby som sa na neho pozrela. Zdvíham ju a on sa na mňa skúmavo zahľadí.

„Máte snáď starosti o moju duševnú pohodu, pani Greyová?“ sonduje ticho.

„Každá správna žena má starosti o duševnú pohodu svojho milovaného muža, pán Grey,“ poučím ho provokatívne.

„Milovaného?“ zašepká a tá dojmavá otázka vyplní celý priestor okolo nás.

„Nadovšetko milovaného.“ Posuniem sa, aby som ho pobozkala a on mi venuje ten svoj plachý úsmev.

„Chcete sa ísť najesť na pevninu, pani Greyová?“

„Chcem sa najesť tam, kde budeš najspokojnejší.“

„To je dobre,“ povie s úsmevom. „Potom teda zostaneme na palube, tu ťa udržím v bezpečí. A ďakujem za ten darček.“ Natiahne sa a vezme ten foťák, podrží ho na dĺžku paže a vyfotí nás v našom post-štekliacom, post-koitálnom, post-spovednom objatí.

„Potešenie bolo úplne na mojej strane,“ usmejem sa a jemu sa rozžiaria oči.

Prechádzame honosným, pozláteným a vznešeným palácom Versailles z osemnásteho storočia. To, čo kedysi bývalo skromným loveckým zámkom, premenil Kráľ Slnko na veľkolepé a vznešené sídlo moci, ktoré uzrelo posledného z absolútnych monarchov skôr, než sa spomínané osemnásť storočie skončilo.

Nepochybne najnádhernejšou miestnosťou zámku je Zrkadlová sála. Svetlo skorého popoludnia prenikajúce do nej cez okná vedúce na západ sa odráža od plôch zrkadiel umiestnených na východnej stene a osvetľuje zlatú reliéfnu výzdobu a obrovské krištáľové lustre. Je to čarokrásny výjav.

„Je zaujímavé vidieť, čo vzíde od despotického samovládcu, ktorý sa izoluje od okolitého sveta v takom prepychu,“ zamumlem ku Christianovi, ktorý stojí po mojom boku. Pozrie na mňa, nakloní hlavu k plecu a pobavene si ma premeriava.

„Keď to tvrdíte, pani Greyová.“

„Ach, to je obyčajný výsledok môjho pozorovania, pán Grey.“ Ležérne mávnem rukou do priestoru okolo nás. S úsmevom ma nasleduje do stredu miestnosti, kde sa zastavujem a zízam na ten výhľad – odraz veľkolepých záhrad v zrkadlách. A tiež odraz veľkolepého Christiana Greya, môjho manžela, aj s jeho trúfalým jasným pohľadom.

„Tiež by som také niečo pre teba postavil,“ zašepká. „Len aby som mohol sledovať, ako ti to svetlo ožiari vlasy, práve tu, v tomto okamihu.“ Zasunie mi prameň vlasov za ucho. „Vyzeráš ako anjel.“ Pobožká ma tesne pod ucho, stisne moju ruku a zamrmle: „To my, despotickí samovládovia, zvyčajne robíme, kvôli ženám, ktoré milujeme.“

Kvôli jeho komplimentu sčervenám, nesmelo sa usmejem a nasledujem ho ďalej tým obrovským priestorom.

„Na čo myslíš?“ pýta sa ma Christian, keď si usrkne z kávy, ktorú si dáva po večeri.

„Na Versailles.“

„Veľkoleposť sama, však?“ usmeje sa. Významne sa rozhlíadnem po trochu decentnejšej honosnosti jedálne *Fair Lady* a našpúlím pery.

„Toto teda nie je extra veľkolepé,“ prehodí Christian neisto.

„Ja viem. Ale je to krásne. Najkrajšie medové týždne, aké si môže dievča priať.“

„Naozaj?“ čuduje sa úprimne. A pridáva k tomu nesmelý úsmev.

„Samozrejme, že áno.“

„Ostávajú nám len dva dni – existuje niečo, čo by si ešte chcela vidieť alebo robiť?“

„Len byť s tebou,“ poviem.

Dvíha sa od stola, obchádza ho až ku mne a dáva mi pusu na čelo.

„Vydržíš to bezo mňa asi tak hodinku? Musím si prejsť maily a zistiť, čo sa deje doma.“

„Jasne,“ snažím sa znieť veselo, aby som zakryla sklamanie – celú hodinu bez neho. Je to divné, že s ním chcem tráviť všetok čas? Moje podvedomie zomkne pery do úzkej, nepeknej čiarky a energicky prikývne.

„Ďakujem za ten Nikon,“ zašvitorí ešte a vyráža smerom k pracovni.

Späť v kajute sa rozhodujem, že si tiež vybavím korešpondenciu, a otváram notebook. Mám tam nejaké emaily od mamy a Kate, ktorá mi opisuje najnovšie udalosti doma a pýta sa, aké sú medové týždne. Boli skvelé, kým sa niekto nerozhodol podpáliť sídlo GEH, s.r.o. Práve, keď dopisujem odpoveď mame, cinkne mi v schránke ďalší e-mail od Kate.

Od: Katherine L. Kavanaghová

Dátum: 17. 9. 2011, 11:45 PST

Komu: Anastasia Greyová

Predmet: Preboha!

Ana, práve som sa dozvedela o tom požiari v Christianovej firme.

Myslíš, že je to podpaľačstvo?

K xox

Kate je online! Vrhám sa na svoju novo objavenú hračku – Skype chat – a zisťujem, že je Kate dostupná. Rýchlo jej píšem správu:

- Ana:** Čau, si tam?
- Kate:** Jasne, Ana! Ako to ide ? Čo medové týždne? Čítala si môj email? Vie Christian o tom požiari?
- Ana:** Som v pohode. Medové týždne sú úžasné. Áno, tvoj mail som čítala. A áno, Christian o tom vie.
- Kate:** Myslela som si to. Mám len útržkovité správy. A Elliot mi nič nepovie. ☹
- Ana:** Chceš azda uloviť námet?
- Kate:** Máš ma pekne prečítanú.
- Ana:** Christian mi toho tiež veľa nepovedal.
- Kate:** Elliot sa to dozvedel od Grace!

Ale nie – som si istá, že Christian nechce, aby sa to roznieslo po celom Seattli. A tak skúšam svoju osvedčenú rozptyľovaciu techniku, zameranú proti zanovitej slečne Kavanaghovej.

- Ana:** A ako sa vôbec majú Elliot s Ethanom?
- Kate:** Ethana prijali na tú postgraduálnu psychológiu v Seattli. Elliot je rozkošný.
- Ana:** Ethan má pred sebou kus cesty.
- Kate:** A akože sa má náš bývalý dominant?
- Ana:** Kate!
- Kate:** Čo?
- Ana:** TY VIEŠ, ČO!
- Kate:** Tak fajn. Prepáč.
- Ana:** Má sa dobre. Viac než dobre. ☺
- Kate:** No, ak si šťastná, som šťastná s tebou.
- Ana:** Som nevýslovne šťastná.
- Kate:** ☺ Dočerta, musím letieť. Môžeme si pokecať neskôr?
- Ana:** Nie som si istá. Uvidíš, či budem online. Časové pásma sú nanič!

Kate: To hej. Mám ťa rada, Ana.

Ana: Ja teba tiež. Neskôr. x

Kate: Ahoj. ☺

Dám ruku do ohňa, že po tom Kate pôjde. Prevrátim oči a vypínam Skype skôr, než ten chat zbadá Christian. Tá poznámka o bývalom dominantovi by sa mu určite nepáčila – navyše si nie som taká istá, či je vôbec v tomto prípade bývalý...

Nahlas si povzdychnem. Kate už o nás vie všetko. Od toho opitého večera tri týždne pred svadbou, kedy som konečne kapitulovala pred inkvizíciu slečny Kavanaghovej. A bolo takou úľavou sa o tom konečne s niekým porozprávať.

Mrknem na hodinky. Od večera uplynula zhruba hodina a mne už môj manžel chýba. Vraciam sa späť na palubu zistiť, či už skončil s prácou.

Som v Zrkadlovej sále a Christian stojí vedľa mňa, usmieva sa na mňa, láskyplne, zamilovane. *Vyzeráš ako anjel.* Naširoko mu ten úsmev opätujem, ale keď sa pozriem späť do zrkadla, som sama a miestnosť za mnou je sivá a pochmúrna. *To nie!* Trhnem hlavou späť k jeho tvári, stále sa usmieva, ale teraz už tak nejako smutne, clivo. Dáva mi prameň vlasov za ucho. Potom sa bez jediného slova otáča a pomaly odchádza. A ako kráča preč tým ohromným priestorom k vyrezávaným dverám na konci, zvuk jeho krokov sa odráža od zrkadiel... lenže jeho samého v nich nevidieť... muž bez odrazu...

Budím sa. Schvátená panikou lapám po dychu.

„No tak,“ šepká vedľa mňa do tmy a jeho hlas preteká znepokojením.

Bože, je tu. Je v poriadku. Prejde mnou pocit úľavy.